

ੴ

जापजी साहब

अध्यात्म की ओर एक सफर
डोगरी अनुवाद

अनुक्रमणिका

1.	जापजी साहब -----	1
2.	अरदास-नमाज-----	36
3.	रूह दा रस्ता -----	40
4.	सफर दे वास्ते दर्शन -----	42
5.	महिलाओं की भूमिका-----	44
6.	पगड़ी दा महत्व -----	47
7.	वनिम्रता कुंजी सार अपने सफर च-----	49

We are distributing Free Gutkas, Divine message of the Guru globally in all the major languages, To Continue this Monumental task, please donate at <https://sggsonline.com/donation>

This Sewa has been done by Sewadars & SikhBookClub.

This text is only a translation and only gives the essence of the Guru's Divine word. For a more complete understanding, please read the Gurumukhi Sri Guru Granth Sahib Ji. If any errors are noticed, please notify us immediately via email at walnut@gmail.com.

Publisher

© Sikhbookclub.com

Chino, Ca 91710

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਏ ਅਕਲ ਪੁਰਖ ਓਹ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਓਹ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਜੋ ਬ੍ਰਹਾਂਡ ਦਾ ਨਿਰਮਾਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਭ ਵਿਚ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ, ਜੋ ਭਯ ਸੇ ਮੁਕਤ ਹੈ, ਜੋ ਨਿਰਮੋਹ ਹੈ, ਜੋ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਸੇ ਮੁਕਤ ਹੈ, ਜੋ ਨਿਰੋਂਹ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਰੂਪ ਪਰੇ ਹੈ ਕਾਲ, ਜਿਸਦੀ ਭਾਵਨਾਏ, ਜਿਸਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ, ਜਿਸਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਯੋਨਿਏ ਚ ਨੇੜੈ ਔਂਦੀ ਜੇਹੜੀ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਹੋੜੈ ਏ ਤੇ ਜੇਹੜੀ ਸਤਗੁਰੁ ਦੀ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰੈ ਹਾਸਲ ਹੋਂਦੀ ਏ।

॥ ਜਪੁ ॥

ਏ , ਏ ਜਪ ਕਰੋ। ਇਸੇ ਗੁਰੁ ਦੀ ਵਾਣੀ ਦੀ ਉਪਾਧਿ ਭੀ ਮਨੀ ਗਈ ਹੈ।

ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥

ਏ ਨਿਰੰਕਰ ਅਕਲ ਪੁਰਖ ਬ੍ਰਹਾਂਡ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੋਲਾ ਪੈਛੇ ਸਚਾ ਹਾ ਤੇ ਧੁਰੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਚ ਭੀ ਸਚਾ ਹਾ।

ਹੈ ਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਹੁਣ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿਚ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਵਜੂਦ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਵੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਉਹ ਹੀ ਸਚਾ ਰੂਪ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸੋਚੈ ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸੋਚੀ ਲਖ ਵਾਰ ॥

ਏ ਭਲੇਹੀ ਕੋਈ ਲਖ ਬਾਰੀ ਸੋਚ ਤੇ ਨਹਾਂਦੇ ਰੇਹਵੇ, ਪਰ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਬਾਹਰਲੇ ਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਮਨ ਸ਼ੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਮਨ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਬਿਨਾ ਭਗਵਾਨ ਵਾਹੇਗੁਰੁ ਦੇ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਭੀ ਸੋਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਚੁਪੈ ਚੁਪ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਲਾਇ ਰਹਾ ਲਿਵ ਤਾਰ ॥

ਏ ਭਲੇਹੀ ਕੋਈ ਏਕਾਗ੍ਰ ਸਮਾਧਿ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਚੁਪੀ ਕਾਧਮ ਰਖੇ, ਪਰ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤਿ ਤਾਂ ਤਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ, ਜਦ ਤਕ ਮਨ ਵਿਚੋਂ ਝੂਠੇ ਵਿਕਾਰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ।

ਭੁਖਿਆ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੰਨਾ ਪੁਰੀਆ ਭਾਰ ॥

ਏ ਹੇ ਜੀਵ, ਨਿਸੰਦੇਹ, ਤੁਸ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਚ ਕਿਤਨੇ ਭੀ ਚੀਜ਼ੇ ਦਾ ਸੇਵਨ ਕਰੋ ਜਾਂ ਕਿੰਨਾ ਭੀ ਆਡੰਬਰ ਕਰੋ, ਜਿਥੇ ਪੂਜਾ, ਉਪਵਾਸ ਬਗੈਰਾ, ਤੁਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੀ ਹਾਸਲ ਕਰਨੇ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰਖਦੇ ਓ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਤੁਸ ਅਪਨੇ ਅੰਦਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਹਿਰਣ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨੇੜੈ ਕਰੋ , ਫਿਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭਾਵ ਬੇਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਨੇ। ਜੇਕਰ ਤੁਸ ਚੀਜ਼ੇ ਆਸਤੈ ਤੁੰਦੀ ਲਾਲਸਾ ਖਤਮ ਨੇੜੈ ਹੋੜੈ ਜੰਦੀ ਤਾਂ ਤੁਸ ਪਰਮੇਸਰੇ ਜੀ ਨੇੜੈ ਪਾਏ ਸਕਦੇ।

ਸਹਸ ਸਿਆਣਪਾ ਲਖ ਹੋਹਿ ਤ ਇਕ ਨ ਚਲੈ ਨਾਲਿ ॥

ਏ ਭਲੇ ਹੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਤੇ ਕਰੋੜਾਂ ਚਤੁਰਾਈ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਹੋਨ, ਪਰ ਓ ਕਦੇ ਵੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿਚ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਓ ਅਹੰਕਾਰੀ ਹਨ। , ਏ ਹੁਣ ਸਵਾਲ ਉਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫਿਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਾਮਨੇ ਸਚਾਈ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗੀ?

ਕਿਵ ਸਚਿਆਰਾ ਹੋਈਐ ਕਿਵ ਕੂੜੈ ਤੁਟੈ ਪਾਲਿ ॥

ਤਾਂ ਅਸ ਕਿਸ ਚਾਲੀ ਇਮਾਨਦਾਰ ਹੋੜੈ ਸਕਨੇ ਆਂ? ਜੋ ਭ੍ਰਮ ਦੀ ਦੀਵਾਰ ਸਾਨੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਅਲਗ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਓਹ ਕਿਵੇਂ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ?

ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਚਲਣਾ ਨਾਨਕ ਲਿਖਿਆ ਨਾਲਿ ॥੧॥

ਏ, ਏ ਸਚੇ ਰੂਪ ਬਨਨੇ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਸਦੇ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਆਖਨਾ ਏ ਜੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਥਮਾਂ ਗੈ ਲਿਖੇਆ ਗੇਦਾ ਏ ਜੇ ਸੰਸਾਰੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਏਹੁ ਸਬ ਕਿਸ਼ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਪਾਲਨ ਕਰਿਐ ਗੈ ਕਰੀ ਸਕਦਾ ਏ।

ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਆਕਾਰ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਈ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਾਣਡ ਦੀ ਰਚਨਾ ਚ ਸਾਰੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰੰਕਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਕਨੈ ਗੈ ਰਚੇ ਗੇਦੇ ਨ, ਪਰ ਉਂਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਵਰਨਣ ਸ਼ਬਦੋਂ ਚ ਨੇਏਂ ਕੀਤਾ ਜਾਏਂ ਸਕਦਾ।

ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਜੀਅ ਹੁਕਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਨਾਲ ਇਸ ਧਰਤੀ ਤੇ ਜੀਵ-ਜੰਤੂ ਬਖ-ਬਖ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੋਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਨਾਲ ਹੀ ਆਦਰ ਯਾ ਉੱਚਾ-ਨੀਚ ਦਰਜਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਹੁਕਮੀ ਉਤਮੁ ਨੀਚੁ ਹੁਕਮਿ ਲਿਖਿ ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਾਈਅਹਿ ॥

ਏ ਮਹਾਨ ਵਾਹੇਗੁਰੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਹੀ ਜੀਵ ਨੂ ਬੇਹਤਰ ਯਾ ਨਿਚਲੇ ਜੀਵਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਲਿਖੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਹੀ ਜੀਵ ਸੁਖ ਤੇ ਦੁਖ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਕਨਾ ਹੁਕਮੀ ਬਖਸੀਸ ਇਕਿ ਹੁਕਮੀ ਸਦਾ ਭਵਾਈਅਹਿ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਕਨੈ ਗੈ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਉਂਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕਾਰਣ ਇਥੈ-ਉਥੈ ਦੇ ਚਕਰ ਚ ਫਸੇ ਦੇ ਰੋਂਹਦੇ ਨ;

ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੋ ਬਾਹਰਿ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਏ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਪਰਮ ਸ਼ਕਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੇਠ ਰੇਹੰਦੀ ਏ ਤੇ ਉਂਦੇ ਕੋਲਾ ਬਾਹਰ ਦੁਨਿਆ ਚ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨੇਏਂ ਏ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਜੇ ਬੁਝੈ ਤ ਹਉਮੈ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥੨॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੇ ਜੀਵ ਉਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਦੇ ਹੁਕਮ ਸੁਖੀ ਮਨ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਭੀ ਅਹੰਕਾਰੀ ਆਤਮ ਦੇ ਵਸ਼ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਏਹੁ ਅਹੰਕਾਰ ਸਾਂਸਾਰਿਕ ਮਹਿਮਾ ਚ ਡੁਬੇ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੀ ਨਿਰੰਕਰ ਦੇ ਨੇਏਂ ਨੇਏਂ ਔਨੇ ਦਿੰਦਾ। ੨

ਗਾਵੈ ਕੇ ਤਾਣੁ ਹੋਵੈ ਕਿਸੈ ਤਾਣੁ ॥

ਏ ਪਰਮੇਸਰੇ ਦੀ ਕ੍ਰਪਾ ਕਨ੍ ਨੇ ਗੈ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਭੀ ਆਤਮਕ ਸ਼ਕਤਿ ਏ, ਓਹੁ ਸਰਵਸ਼ਕਤਿਮਾਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤਿ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਏਂ ਸਕਦਾ ਏ।

ਗਾਵੈ ਕੇ ਦਾਤਿ ਜਾਣੈ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਏ ਕੁਸੈ-ਕੁਸੈ ਉਂਦੇ ਆਸੇਆ ਦਿੱਤੇ ਗੇਦੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਗੀ ਉਂਦਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਮਨਦੇ ਹੋਏਂ ਉਂਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧਿ ਦੀ ਤਾਰੀਫ ਕਰਾ ਕਰਦੇ ਨ।

ਗਾਵੈ ਕੇ ਗੁਣ ਵਡਿਆਈਆ ਚਾਰ ॥

ਏ ਕੋਈ ਜੀਵ ਉਂਦੇ ਅਕਥਨੀਯ ਗੁਣ ਤੇ ਮਹਿਮਾ ਗਾ ਕਰਦਾ ਏ।

ਗਾਵੈ ਕੇ ਵਿਦਿਆ ਵਿਖਮੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਏ ਕੋਈ ਵਿਦਿਆ ਦੇ ਜਰਿਏ ਉਂਦੇ ਵਿਪਰੀਤ ਵਿਚਾਰੇਂ ਤੇ ਜ਼ਾਨ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਗਾ ਕਰਦਾ ਏ।

ਗਾਵੈ ਕੇ ਸਾਜਿ ਕਰੇ ਤਨੁ ਖੇਹ ॥

ਏ ਕੁਝ ਲੋਗ ਤਸੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ, ਸ੍ਰष्टिकर्ता ਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਤੰਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰਦੇ ਨ।

ਗਾਵੈ ਕੇ ਜੀਅ ਲੈ ਫਿਰਿ ਦੇਹ ॥

ਏ ਕੁਝ ਲੋਗ ਇਸਦਾ ਵਰ੍ਣਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੀਵਨ ਦੈਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਗਾਵੈ ਕੇ ਜਾਪੈ ਦਿਸੈ ਦੂਰਿ ॥

ਏ ਕੋਈ ਜੀਵ ਤਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਗੀ ਅਪਨੇ ਕੋਲਾ ਦੂਰ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਤਾਰੀਫ਼ ਗਾਂਦਾ ਏ।

ਗਾਵੈ ਕੇ ਵੇਖੈ ਹਾਦਰਾ ਹਦੂਰਿ ॥

ਏ ਕੋਈ ਤਸੀ ਦੇਹ ਕਨ੍ਹੇ ਜਾਨਦਾ ਏ ਤੇ ਤੰਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਗਾਂਦਾ ਏ।

ਕਥਨਾ ਕਥੀ ਨ ਆਵੈ ਤੋਟਿ ॥

ਏ ਤੰਦੀ ਪ੍ਰਸਿद्धि ਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਨੇ ਗਲ਼ ਕੀਤੀ ਏ ਪਰ ਅਜੇਂ ਭੀ ਏਹ ਖਤਮ ਨੇਏਂ ਹੋਏਂ ਸਕੇਆ।

ਕਥਿ ਕਥਿ ਕਥੀ ਕੋਟੀ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ॥

ਏ ਕਰੋਏਂ ਜੀਵੇਂ ਇਸਦੇ ਗੁਣੇਂ ਦੀ ਗਲ਼ ਕੀਤੀ ਏ, ਪਰ ਇਸਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਭੀ ਇਸਦਾ ਅਸਲੀ ਸੁਭਾਵ ਨੇਏਂ ਲਭਾ ਸਕੇਆ।

ਦੇਦਾ ਦੇ ਲੈਦੇ ਥਕਿ ਪਾਹਿ ॥

ਏ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼, ਦਾਤਾ ਹੋਨੇ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਅਥਕ ਜੀਵਨ ਜੀਵੇਂ ਕੋ ਭੌਤਿਕ ਵਸਤੁ ਦੇ ਰਹੇ ਹੈਂ, ਪਰ ਜੀਵ ਤਨ੍ਹੇਂ ਲੇਤੇ ਥਕ ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ।

ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰਿ ਖਾਹੀ ਖਾਹਿ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਯੁਗੋਂ-ਯੁਗੋਂ ਸੇ ਇਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਆਨੰਦ ਲੇ ਰਹੇ ਹੈਂ।

ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ ਰਾਹੁ ॥

ਏ ਹੁਕਮ ਦੇਨੇ ਆਲੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਮਰ੍ਜੀ ਦੇ ਕਾਰਣ ਪੂਰੀ ਸ੍ਰष्टि ਦਾ ਰਸਤਾ ਚਲਦਾ ਜਾ ਕਰਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਵਿਗਸੈ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥੩॥

ਏ, ਏ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਗੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਆਖਦੇ ਨ ਜੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਾਹੇਗੁਰੁ ਬਿਨਾ ਕੁਸੈ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਜੀਵੇਂ ਕਨ੍ਹੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਨ। ੩॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੁ ਨਾਇ ਭਾਖਿਆ ਭਾਉ ਅਪਾਰੁ ॥

ਏ ਕਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਪਨੇ ਅਸਲੀ ਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਸਚ ਹੈ ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਤਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਜੋ ਤਸ ਸਚ੍ਚਾਏ ਨਾਲ ਪ੍ਧਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਸਚ੍ਚੇ ਨਾਮ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਹੀ ਅਨੰਤ ਆਖਦੇ ਹਨ।

ਆਖਹਿ ਮੰਗਹਿ ਦੇਹਿ ਦੇਹਿ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤਾ, ਰਾਖਸ, ਮਨੁਖ ਤੇ ਜਾਨਵਰ ਬਗੈਰਾ ਜੀਵ ਆਖਦੇ ਰੇਹੁ ਨ, ਭੌਤਿਕ ਚੀਜਾਂ ਮੰਗਦੇ ਰੌਹੁਦੇ ਨ ਤੇ ਦੈਂਦੇ ਰੌਹੁਦੇ ਨ, ਦਾਤਾ, ਪਰਮਾਤਮਾ, ਹਰ ਇਕ ਗੀ ਦੈਂਦੇ ਰੌਹੁਦੇ ਨ।

ਫੇਰਿ ਕਿ ਅਗੈ ਰਖੀਐ ਜਿਤੁ ਦਿਸੈ ਦਰਬਾਰੁ ॥

ਏ ਹੁਣ ਸਵਾਲ ਉਠਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਜਾਂ ਕੁੰ ਕੁਝ ਵਰਦਾਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਉਵੇਂ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੁੰ ਕਿਆ ਵਰਦਾਨ ਧਿਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਰਬਾਰਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਭੇਖਣ ਕੁੰ ਮਿਲ ਸਗਦਾ?

ਮੁਹੰ ਕਿ ਬੇਲਣੁ ਬੇਲੀਐ ਜਿਤੁ ਸੁਣਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਏ ਅਸਾਂ ਕਿਵੇਂ ਅਪਣੀ ਜੀਭ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਓ ਸਤੁਤਿ ਸੁਣਨ ਦੇ ਬਾਦ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਅਨੰਤ ਸ਼ਕਤਿ ਸਾਕੁੰ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਭੇਵੇ?

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਸਚੁ ਨਾਉ ਵਡਿਆਈ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਵੇਰੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਜਦੋਂ ਮਨੁਖ ਦਾ ਮਨ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਸਾਂਸਾਰਿਕ ਜਟਿਲਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਦਾ ਨਾਂ ਸਤ੍ਯ ਨਾਂ ਨਾਲ ਧਾਦ ਰਖੋ ਤੇ ਉਹਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਓ, ਤਾਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦਾ ਪ੍ਧਾਰ ਹਾਸਿਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਕਰਮੀ ਆਵੈ ਕਪੜਾ ਨਦਰੀ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰੁ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਉਸੀ ਇਸ ਕਰਮੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਮਿਲਦਾ ਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਸਦੇ ਨ ਜੇ ਸਿਰਫ਼ ਕਰਮ ਕਰਮੇ ਗੈ ਜੀਵ ਗੀ ਕਪੜੇ ਆਹਾ ਏਹੁ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਨੀ ਮਨੁਖੀ ਜਨਮ ਮਿਲਦਾ ਏ ਤੇ ਇਸ ਥਮਾਂ ਮੁਕਤਿ ਹਾਸਲ ਕਰਨੇ ਆਸ਼੍ਰਿਤ ਉਂਦੀ ਦਧਾਲੁ ਨਜ਼ਰ ਦੀ ਲੋੜ ਏ।

ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਸਭੁ ਆਪੇ ਸਚਿਆਰੁ ॥੪॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਇਸ ਸਮਝ ਹਾਸਿਲ ਕਰੋ ਕਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਮਨੁਖ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਕਤ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਗਨ। ੪॥

ਥਾਪਿਆ ਨ ਜਾਇ ਕੀਤਾ ਨ ਹੋਇ ॥

ਏ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਮੂਰਤ ਰੂਪ ਚ ਕੁਸੈ ਨੇ ਭੀ ਸਥਾਪਿਤ ਨੇੜੋਂ ਕੀਤਾ ਜਾਏ ਸਕਦਾ ਤੇ ਨਾ ਗੈ ਉਸੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਏ ਸਕਦਾ ਏ।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਇ ॥

ਏ ਓਹੁ ਮਾਧਾ ਕੋਲਾ ਪਰੇ ਏ ਤੇ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਏ।

ਜਿਨਿ ਸੋਇਆ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ਮਾਨੁ ॥

ਏ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤਿ ਨੇ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਧਾਦ ਕੀਤਾ ਏ, ਉਸੀ ਅਪਨੇ ਦਰਬਾਰ ਚ ਇਜ਼ਤ ਮਿਲੀ ਗੇੜੋ ਏ।

ਨਾਨਕ ਗਾਵੀਐ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਏ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਖੰਡਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹਿਏ।

ਗਾਵੀਐ ਸੁਣੀਐ ਮਨਿ ਰਖੀਐ ਭਾਉ ॥

ਏ ਉਂਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਂਦੇ ਹੋਏ ਤੇ ਸਤੁਤਿ ਸੁਨਦੇ ਹੋਏ ਅਪਨੇ ਦਿਲੈ ਚ ਉਂਦੇ ਉਪਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਕਖੋ।

ਦੁਖੁ ਪਰਹਰਿ ਸੁਖੁ ਘਰਿ ਲੈ ਜਾਇ ॥

ਏ ਏਸਾ ਕਰਨੇ ਕਨੈ ਦੁਖੈਂ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋਂਦਾ ਏ ਤੇ ਘਰੈ ਚ ਸੁਖੁ ਵਸਦਾ ਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਦੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਦੇ ਮੁੰਹ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਵੇਦ ਦਾ ਜ਼ਾਨ ਹਨ;

ਗੁਰੁ ਈਸਰੁ ਗੁਰੁ ਗੋਰਖੁ ਬਰਮਾ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬਤੀ ਮਾਈ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਸ਼ਿਵ ਵਿਸ਼ਨੂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਮਾਤਾ ਪਾਰਵਤੀ ਕਯੋਂਕਿ ਗੁਰੂ ਪਰਮ ਸ਼ਕਤਿ ਹੈ।

ਜੇ ਹਉ ਜਾਣਾ ਆਖਾ ਨਾਹੀ ਕਹਣਾ ਕਬਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਏ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਪਰਮ ਰੂਪ ਪਰਮ ਪਿਤਾ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਜਰਿਏ ਨੇੜੇ ਵਯਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਏ ਸਕਦਾ ਕੀਜੇ ਉਂਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਸੀਮ ਏ ਤੇ ਸਾਫ਼ੀ ਸੂਖਮ ਬੁਢਿ ਕਨੈ ਇਸਦਾ ਵਰਨਨ ਨੇੜੇ ਕੀਤਾ ਜਾਏ ਸਕਦਾ।

ਗੁਰਾ ਇਕ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥

ਏ ਹੇ ਸਚੇ ਗੁਰੂ, ਮੇਹਰ ਇਹ ਹੀ ਸਮਝਾ ਦੇ।

ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸੇ ਮੈ ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ ॥੫॥

ਏ, ਏ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁਲਦਾ ਜੋ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਇਕਲੋਤਾ ਦਾਤਾ ਹੈ। ੫॥

ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਾ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵਾ ਵਿਣੁ ਭਾਣੇ ਕਿ ਨਾਇ ਕਰੀ ॥

ਏ ਤੀਰਥ ਸ਼ਾਨ ਬੀ ਤਫ਼ੂ ਗੈ ਕੀਤਾ ਜਾਏ ਸਕਦਾ ਏ ਜੇਕਰ ਏਹੁ ਕਰਨਾ ਸਵੀਕਾਰਯ ਹੋਏ ਉਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਬਗੈਰ ਮੈਂ ਤੀਰਥ ਸ਼ਾਨ ਕਰਨੇ ਦੇ ਬਾਦ ਕੇਹੁ ਕਰਾਂ ਕੀਜੇ ਤਾਂ ਏਹੁ ਸਭ ਕਿਸ਼ ਬੇਮਤਲਬ ਹੋਏ ਜੰਦਾ।

ਜੇਤੀ ਸਿਰਠਿ ਉਪਾਈ ਵੇਖਾ ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਕਿ ਮਿਲੈ ਲਈ ॥

ਏ ਜਿਨ੍ਹਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਮੈਂ ਉਸ ਸ੍ਰਿਸਟਿਕਰਤਾ ਦੇ ਰਚੇ ਦਾ ਦਿਖਨਾ, ਉਂਦੇ ਚ ਨਾ ਤੇ ਕੋਈ ਜੀਵ ਕੁਸੈ ਬੀ ਚੀਜੈ ਗੀ ਹਾਸਲ ਕਰਦਾ ਏ ਤੇ ਨਾ ਗੈ ਉਸੀ ਬਿਨਾ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਕੁਸੈ ਚੀਜੈ ਗੀ ਹਾਸਲ ਕਰਦਾ ਏ।

ਮਤਿ ਵਿਚਿ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਮਾਣਿਕ ਜੇ ਇਕ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਅਸ ਅਪਨੇ ਜੀਵਨ ਚ ਗੁਰੂ ਕੋਲਾ ਮਿਲੇ ਦੇ ਜ਼ਾਨ ਗੀ ਅਪਨਾਚੇ ਤਾਂ ਸਾਫ਼ੀ ਬੁਢਿ ਹੀਰੇ ਤੇ ਰਤਨ ਜੇਹੁ ਚੀਜੈ ਕਨੈ ਭਰੋਚੀ ਜੰਦੀ ਏ, ਸਾਫ਼ੀ ਭਾਵਨਾ ਹੀਰੇ ਤੇ ਮਾਣਿਕ ਜੇਹੁ ਸੁੰਦਰ ਚੀਜੈ ਕਨੈ ਭਰੋਚੀ ਜੰਦੀ ਏ ਤੇ ਸਾਫ਼ਾ ਜੀਵਨ ਬੀ ਸੁੰਦਰ ਹੋਏ ਜੰਦਾ ਏ।, ਏ ਹੇ ਗੁਰੂਜੀ, ਮੇਹਰ ਇਹ ਹੀ ਸਮਝਾ ਦੇ।

ਗੁਰਾ ਇਕ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥

ਏ ਹੇ ਸਚੇ ਗੁਰੂ, ਮੇਹਰ ਇਹ ਹੀ ਸਮਝਾ ਦੇ।

ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸੇ ਮੈ ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ ॥੬॥

ਏ , ਏ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦਾ ਦਾਤਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲਾ ਨ ਭੁਲਨ। ੬॥

ਜੇ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਆਰਜਾ ਹੋਰ ਦਸੁਣੀ ਹੋਇ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮਾਹਨੂ ਜਾਂ ਯੋਗੀ ਯੋਗ ਅਭਿਆਸ ਕਰਿਐ ਚਾਰ ਯੁਗ ਯਾਨੀ ਚਾਲੀਸ ਯੁਗ ਥਮਾਂ ਦਸ ਗੁਣਾ ਮਤੀ ਉਸ ਹਾਸਲ ਕਰਦਾ ਏ ।

ਨਵਾ ਖੰਡਾ ਵਿਚਿ ਜਾਣੀਐ ਨਾਲਿ ਚਲੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਏ ਉਂਦੇ ਆਦਰ ਚ ਹਰ ਕੋਈ ਇਕੱਠੇ ਚਲਨ ਕੀਜੇ ਨਵਖੰਡ ਪੌਰਾਣਿਕ ਧਾਰਮਿਕ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਚ ਇਲਾਵਰ੍ਹ, ਕਿਮਪੁਰੁਸ਼, ਮਦ੍ਰਾ, ਮਰਤ, ਕੇਤੁਮਾਲ, ਹਰਿ, ਹਿਰਣ੍ਯ, ਰਾਮ੍ਯਕ ਤੇ ਕੁਰੂ ਦਾ ਜਿਕ੍ਰ ਏ।

ਚੰਗਾ ਨਾਉ ਰਖਾਇ ਕੈ ਜਸੁ ਕੀਰਤਿ ਜਗਿ ਲੇਇ ॥

ਏ ਦੁਨਿਆ ਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਆਦਮੀ ਬਨਨੇ ਕਨੈ ਓਹੁ ਅਪਨੀ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਂਦੇ ਰੇਹ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਤ ਵਾਤ ਨ ਪੁਛੈ ਕੇ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਓਹੁ ਵਿਅਕਤਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਦੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਚ ਨੇੜੀ ਔਂਦਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੋਈ ਭੀ ਉਂਦੀ ਮਲਾਇ-ਭੇਹਤਰ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਨੇੜੀ ਪੁਛਦਾ।

ਕੀਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟੁ ਕਰਿ ਦੇਸੀ ਦੇਸੁ ਧਰੇ ॥

ਏ ਇਨ੍ਹਾ ਦੌਲਤ ਤੇ ਇਜ਼ਤ ਹੋਨੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਭੀ ਇਸ ਚਾਲੀ ਦੇ ਮਾਹਨੂ ਗੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਾਮਨੇ ਕੀਝੇ-ਮਕੋਝੇ ਚ ਇਕ ਛੋਟਾ-ਮੋਟਾ ਕੀਝਾ ਮਨ੍ਹੇਆ ਜੰਦਾ ਏ, ਯਾਨੀ ਭੇਹਤਰੀਨ ਨੀਚ ਲੋਕ ਭੀ ਉਸੀ ਦੋਸ਼ੀ ਸਮਝਾਫਨ।

ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣਿ ਗੁਣੁ ਕਰੇ ਗੁਣਵੰਤਿਆ ਗੁਣੁ ਦੇ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਆਖਨਾ ਏ ਜੇ ਓਹੁ ਅਨੰਤ ਸ਼ਕਤਿ ਅਯੋਗ੍ਯ ਮਨੁਖੇਂ ਗੀ ਗੁਣ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਏ ਤੇ ਸਦ੍ਗੁਣੀ ਮਨੁਖੇਂ ਗੀ ਅਤਿਰਿਕਤ ਗੁਣਵਾਨ ਬਨਾਂਦੀ ਏ।

ਤੇਹਾ ਕੋਇ ਨ ਸੁਝਈ ਜਿ ਤਿਸੁ ਗੁਣੁ ਕੋਇ ਕਰੇ ॥੭॥

ਏ , ਏ ਪਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨੇੜੀ ਦਿਖਣੇ ਗੀ ਮਿਲਦਾ ਜੇਹੜਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਕੋਈ ਭੀ ਗੁਣ ਦੇਵੈ ਸਕੈ ਜੇਹੜਾ ਉਨੇਂ ਗੁਣੇਂ ਕਨੈ ਮਰੋਚੇ ਦਾ ਹੋਏ।

ਸੁਣਿਐ ਸਿਧ ਪੀਰ ਸੁਰਿ ਨਾਥ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਸੁਣਨ ਯਾਨੀ ਉਹਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਣ ਹੀ ਸਿੱਖ ਪੀਰ ਦੇਵ ਤੇ ਨਾਥ ਆਦਿ ਨੇ ਪਰਮ ਪਦ ਹਾਸਿਲ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸੁਣਿਐ ਧਰਤਿ ਧਵਲ ਆਕਾਸ ॥

ਏ ਸਿੱਧ ਨਾਂ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਹੀ ਧਰਤੀ ਕੂੰ ਪਕੜਣ ਵਾਲੇ ਵ੍ਰਸ਼ਮ ਰਾਸ਼ਿ, ਧਰਤੀ ਕੂੰ ਸੀਂਗੇਂ ਤੇ ਰਖਣ ਵਾਲੇ ਧੌਲਾ ਬੈਲ ਅਤੇ ਪੌਰਾਣਿਕ ਧਾਰਮਿਕ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਆਕਾਸ਼ ਦੀ ਸਥਿਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤਿ ਦਾ ਜ਼ਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਸੁਣਿਐ ਦੀਪ ਲੇਅ ਪਾਤਾਲ ॥

॥ ਨਾਮ ਸੁਧਨ ਨਾਲ ਸ਼ਾਲਮਾਲੀ, ਕ੍ਰਾਤਚ, ਜੰਮ੍ਹੂ, ਪਲਕ, ਭ੍ਰੂਭ ਭਵ: ਸਵਾਹ ਜੈਸੀ ਚੌਦਹ ਲੋਕ ਅਤੇ ਅਟਲ ਵਿਤਲ ਸੁਤਲ ਜੈਸੀ ਸੱਤ ਪਾਤਾਲ ਲੋਕ ਦੀ ਵਿਆਪਕਤਾ ਹਾਸਿਲ ਕੀਤੀ ਵੇਂਦੀ ਹੈ।

ਸੁਣਿਐ ਪੇਹਿ ਨ ਸਕੈ ਕਾਲੁ ॥

ਏ ਨਾਂ ਸੁਧਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਕਤ ਵੀ ਛੁੱ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥

ਏ ਹੈ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਭਗਤ ਵਿਚ ਸਦਾ ਆਨੰਦ ਦਾ ਜਯੋਤਿ ਰਹੰਦਾ ਹੈ।

ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੮॥

ਏ, ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਧਨ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਦੁਖ ਤੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ੮॥

ਸੁਣਿਐ ਈਸਰੁ ਬਰਮਾ ਇੰਦੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਸ਼ਿਵ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਆਦਿ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਧਨ ਦੇ ਹੀ ਉਤਮ ਦਰਜਾ ਹਾਸਿਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਸੁਣਿਐ ਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹਣ ਮੰਦੁ ॥

ਏ ਬੁਰੇ ਲੋਕ ਧਾਨੀ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਆਲੇ ਲੋਕ ਵੀ ਸਿਰਫ਼ ਨਾਮ ਸੁਨਨੇ ਕਰਨੇ ਗੈ ਤਾਰੀਫ਼ ਦੇ ਕਾਬਿਲ ਬਣੀ ਜਾਂਦੇ ਨ।

ਸੁਣਿਐ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਤਨਿ ਭੇਦੁ ॥

ਏ ਨਾਮ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਯੋਗਦੀ ਦੇ ਰਹਸ਼ਯ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਸ਼ੁਭ ਮਧਿਪੁਰਕ ਜਿਵੇਂ ਮੁਲਾਧਰ ਆਦਿ ਸ਼ਤ ਚਕ੍ਰ ਸਮਝਨ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਸੁਣਿਐ ਸਾਸਤ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਵੇਦੁ ॥

ਏ ਨਾਮ ਸੁਨਨੇ ਕਰਨੇ, ਚੌਹ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਜ਼ਾਨ, ਸਾਂਖਯ, ਯੋਗ, ਨਿਯਾਯ ਬਗੈਰਾ, ਸੱਤਾਈਸ ਸਮ੍ਰਿਤਿ, ਮਨੁ ਧਰ੍ਮਵਲਕਯ ਸਮ੍ਰਿਤਿ ਬਗੈਰਾ ਤੇ ਚਾਰ ਵੇਦ ਉਪਲਬਧ ਹੋਂਦੇ ਨ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥

ਏ ਹੈ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਹਰ੍ਸ਼ ਦਾ ਜਯੋਤਿ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ।

ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੯॥

ਏ, ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਧਨ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਦੁਖ ਤੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸੁਣਿਐ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਗਿਆਨੁ ॥

ਏ ਨਾਮ ਸੁਧਨ ਦੇ ਮਨੁਖ ਸਚੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟਿ ਤੇ ਜ਼ਾਨ ਜਨੇਹੁ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਫ਼ਤਾਂ ਗੀ ਹਾਸਲ ਕਰਦਾ ਏ।

ਸੁਣਿਐ ਅਠਸਠਿ ਕਾ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਏ ਸਿਰਫ਼ ਨਾਮ ਸੁਧਨ ਨਾਲ ਹੀ ਅਠਸਠ ਥੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾਏ ਵਿਚ ਨਹਾਣ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਥੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾਏ ਵਿਚੋਂ ਬੇਹਤਰੀਨ ਹੈ।

ਸੁਣਿਐ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥

ਏ ਨਿਰੰਕਰ ਦਾ ਨਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਰਸਨਾ ਚ ਲਾਨੇ ਆਲਾ ਗੀ ਅਪਨੀ ਦਰਬਾਰ ਚ ਇੱਜਤ ਮਿਲਦੀ ਏ।

ਸੁਣਿਐ ਲਾਗੈ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥

ਏ ਨਾਮ ਸੁਣਨੇ ਕੜੇ ਕੋਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚ ਬੜੀ ਆਸਾਨੀ ਕੜੇ ਲੀਨ ਹੋਈ ਜੰਦਾ ਏ ਕੀਜੇ ਇਸਦੇ ਜਰਿਏ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਸ਼ੁਭਿ ਦੇ ਜਰਿਏ ਜ਼ਾਨ ਹਾਸਲ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਮਗਵਾਨ ਨਾਨਕ ਦੇ ਮਗਤਾਂ ਵਿਚ ਸਦਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਆਨੰਦ ਦਾ ਜਯੋਤਿ ਹੋਂਦੀ ਹੈ।

ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੧੦॥

ਏ, ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਦੁਖ ਤੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ੧੦॥

ਸੁਣਿਐ ਸਰਾ ਗੁਣਾ ਕੇ ਗਾਹ ॥

ਏ ਨਾਮ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਸਾਗਰ ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਿ ਮੇਂ ਲੀਨ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ।

ਸੁਣਿਐ ਸੇਖ ਪੀਰ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥

ਏ ਨਾਮ ਸ਼੍ਰਾਵਣ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਕਾਰਣ ਹੀ ਸੇਖ ਪੀਰ ਤੇ ਰਾਜਾ ਗੀ ਅਪਨੀ ਸਥਿਤਿ ਪਰ ਗਰਵ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਸੁਣਿਐ ਅੰਧੇ ਪਾਵਹਿ ਰਾਹੁ ॥

ਏ ਅਜ਼ਾਨੀ ਲੋਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਂ ਸੁਣੇ ਕੜੇ ਗੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਕਤਿ ਦਾ ਰਸਤਾ ਹਾਸਲ ਕਰੀ ਸਕਦੇ ਨ।

ਸੁਣਿਐ ਹਾਥ ਹੋਵੈ ਅਸਗਾਹੁ ॥

ਏ ਅਸਤਿਤਵ ਦੇ ਇਸ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਅਪਾਰ ਗਹਰਾਈ ਗੀ ਜਾਨਨਾ ਬੀ ਨਾਂਸੁ ਸੁਣਨੇ ਦੀ ਸ਼ਕਤਿ ਕੜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਈ ਸਕਦਾ ਏ। , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਸਦ੍ਗੁਣੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਦਾ ਆਨੰਦ ਦਾ ਜਯੋਤਿ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਮਗਵਾਨ ਨਾਨਕ ਦੇ ਮਗਤਾਂ ਵਿਚ ਸਦਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਆਨੰਦ ਦਾ ਜਯੋਤਿ ਹੋਂਦੀ ਹੈ।

ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੧੧॥

ਏ, ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਰੇ ਦੁਖ ਤੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ੧੧॥

ਮੰਨੇ ਕੀ ਗਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ਏ ਉਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਦਾ ਨਾਂ ਸੁਣਨ ਦੇ ਬਾਦ ਉਸ ਵਿਅਕਤਿ ਦੀ ਹਾਲਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਧਾਨੀ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿਲ ਵਿਚ ਰਖਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਕੇ ਕਹੈ ਪਿਛੈ ਪਛੁਤਾਇ ॥

ਏ ਜੇਹੜਾ ਵੀ ਅਪਨੀ ਹਾਲਤ ਦਾ ਬਖਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿਚ ਪਛਤਾਵਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਏਹ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇ ਕੋਈ ਏਸੀ ਰਚਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਤੋਂ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ।

ਕਾਗਜ਼ਿ ਕਲਮ ਨ ਲਿਖਣਹਾਰੁ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਇਸ ਚਾਲੀ ਦੀ ਸਥਿਤਿ ਗੀ ਲਿਖੀ ਲੈਤਾ ਜਾ ਤਾਂ ਬੀ ਇਸਦੇ ਲੇਖੀ ਨਾ ਤੇ ਕਾਗਜ਼ ਹੋਂਦਾ ਤੇ ਨਾ ਗੈ ਕਲਮ ਹੋਂਦਾ ਤੇ ਨਾ ਗੈ ਇਸਗੀ ਲਿਖਨੇ ਆਸ਼ੈ ਕੋਈ ਜਿਜ਼ਾਸੁ ਮਾਹਨੂ ਹੋਂਦਾ।

ਮੰਨੈ ਕਾ ਬਹਿ ਕਰਨਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਏ ਜੋ ਵਾਹੇਗੁਰੁ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋਵੇ, ਕੌਨ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ ॥

॥ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਪਰਮ ਤੇ ਪਾਰਲੌਕਿਕ ਹੈ।

ਜੇ ਕੇ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ॥੧੨॥

ਏ, ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਦਿਲ ਵਿਚ ਰਖ ਕੇ ਸੋਚਦਾ ਹੋਵੇ।

ਮੰਨੈ ਸੁਰਤਿ ਹੋਵੈ ਮਨਿ ਬੁਧਿ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਸੋਚਨ ਨਾਲ ਮਨ ਤੇ ਬੁਝਿ ਵਿਚ ਵਡਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨੈ ਸਗਲ ਭਵਣ ਕੀ ਸੁਧਿ ॥

ਏ ਸੋਚਨੇ ਕਤ੍ਰੈ ਗੈ ਪੂਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਦਾ ਜ਼ਾਨ ਹਾਸਲ ਹੋਈ ਸਕਦਾ ਏ।

ਮੰਨੈ ਮੁਹਿ ਚੋਟਾ ਨਾ ਖਾਇ ॥

ਏ ਜੋ ਮਨੁਖ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰੀ ਮੁਸੀਬਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਤੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ ਯਮਦੂਤ ਦੇ ਕਰਮ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਯਾਤਨਾਂ ਦਾ ਸਾਮਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।, ਏ ਜੇਹੜਾ ਮਾਹਨੂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਆਸ਼੍ਰਯ ਚ ਰਹਿੰਦਾ ਏ ਤੇ ਉਂਦੀ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਏ, ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਆਖਰੀ ਪਲ ਚ ਯਮ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਕਤ੍ਰੈ ਨਰਕ ਚ ਨੇੜੀ ਜੰਦਾ, ਬਲਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਆਸੇਆ ਗੈ ਸ੍ਵਰਗ ਚ ਲੇਵੀ ਜੰਦਾ ਏ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਵਾਲੇ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕ੍ਰਪਾ ਏਸੀ ਹੈ ਕਿ ਯਮਦੂਤ ਜਿਯਾਂ ਬੁਰਾਈ ਭੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੂ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਮੰਨੈ ਜਮ ਕੈ ਸਾਥਿ ਨ ਜਾਇ ॥

ਪਰਮੇਸਰੇ ਉਪ੍ਰ ਪਰ ਪੂਰੀ ਵਿਸ਼੍ਵ ਵਾਸ ਕਨ੍ਹ ਨੇ ਤੁਸੇਂਗੀ ਮੌਤ ਦੇ ਦਾਨਵ ਦਾ ਸਾਮਨਾ ਨੇੜੀ ਕਰਨਾ ਪੈਨਾ ਏ।

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਬੜਾ ਵਡਾ ਤੇ ਪਾਰਲੌਕਿਕ ਏ।

ਜੇ ਕੇ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ॥੧੩॥

ਏ, ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਇਸ ਗੀ ਦਿਲੈ ਚ ਲੀਨ ਕਰੀ ਲੈਂਦਾ ਏ ਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚ ਸੋਚਦਾ ਏ। ੧੩॥

ਮੰਨੈ ਮਾਰਗਿ ਠਾਕ ਨ ਪਾਇ ॥

ਏ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਨਾਂ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨੇ ਆਲੇ ਇੰਸਾਨ ਦੇ ਰਸਤੇ ਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬਾਧਾ ਨੇੜੀ ਹੋਂਦੀ।

ਮੰਨੈ ਪਤਿ ਸਿਉ ਪਰਗਟੁ ਜਾਇ ॥

ਏ ਚਿੰਤਨਸ਼ੀਲ ਮਾਹਨੂ ਦੁਨਿਆ ਚ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਕਾਬਿਲ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਮੰਨੈ ਮਗੁ ਨ ਚਲੈ ਪੰਥੁ ॥

ਏ ਏਸਾ ਭੰਸਾਨ ਦੁਵਿਧਾ ਯਾ ਸਾਮ੍ਪ੍ਰਦਾਯਿਕਤਾ ਦਾ ਰਸਤਾ ਛਡੁ ਕੇ ਧਰਮ ਦੇ ਰਾਹ ਤੇ ਚਲਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨੈ ਧਰਮ ਸੇਤੀ ਸਨਬੰਧੁ ॥

ਏ ਚਿੰਤਨਸ਼ੀਲ ਦਾ ਧਾਰਮਿਕ ਗਤਿਵਿਧਿਯੋਂ ਕਨ੍ਹੈ ਮਤਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਏ।

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਬੜਾ ਬਡੁਾ ਤੇ ਪਾਰਲੌਕਿਕ ਏ।

ਜੇ ਕੇ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ॥੧੪॥

ਏ , ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਭਸ ਗੀ ਦਿਲੈ ਚ ਲੀਨ ਕਰੀ ਲੈਂਦਾ ਏ ਤੇ ਭਸ ਬਾਰੈ ਚ ਸੋਚਦਾ ਏ। ੧੪ ॥

ਮੰਨੈ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰੁ ॥

ਏ ਭਸ ਸੰਸਾਰ ਚ ਮੁਕ੍ਤਿ ਦਾ ਭਕਮਾਤਰ ਸਾਧਨ ਭਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਏ। ਅਰਥ: ਭਸਦਾ ਨਾਂ ਸਿਮਰਨ ਹੈ, ਭਹ ਨਾਵ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਸ ਦੁਨਿਆ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਪਾਰ ਲੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਯਾਨੀ ਮੁਕ੍ਤਿ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਨਾਵ ਹੈ।

ਮੰਨੈ ਪਰਵਾਰੈ ਸਾਧਾਰੁ ॥

ਏ ਧਿਆਨ ਕਰਨੇ ਆਲੇ ਭੀ ਅਪਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਦਸ੍ਯੋਂ ਗੀ ਭਸ ਨਾਂ ਪਰ ਆਸ਼ਰਯ ਦਿੰਦੇ ਨ।

ਮੰਨੈ ਤਰੈ ਤਾਰੇ ਗੁਰੁ ਸਿਖ ॥

ਏ ਚਿੰਤਨਸ਼ੀਲ ਗੁਰਸਿਖ ਖੁਦ ਨ ਸਿਰਫ ਭਸ ਅਸਤਿਤਵ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਗੀ ਪਾਰ ਕਰਦਾ ਏ ਬਲਕਿ ਅਪਨੇ ਦੁਏ ਸਾਥਿਯੋਂ ਗੀ ਭੀ ਭਸਗੀ ਪਾਰ ਕਰਨੇ ਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਏ।

ਮੰਨੈ ਨਾਨਕ ਭਵਹਿ ਨ ਭਿਖ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਸੋਚਨੇ ਆਲਾ ਭੰਸਾਨ ਦਰ-ਦਰ ਭਿਖਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬਨਦਾ।

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਬੜਾ ਬਡੁਾ ਤੇ ਪਾਰਲੌਕਿਕ ਏ।

ਜੇ ਕੇ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ॥੧੫॥

ਏ , ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਭਸ ਗੀ ਅਪਨੇ ਦਿਲੈ ਚ ਆਤਮਸਾਤ ਕਰੀ ਲੈਂਦਾ ਏ ਤੇ ਭਸ ਬਾਰੈ ਚ ਸੋਚਦਾ ਏ ਤਾਂ 15

ਪੰਚ ਪਰਵਾਣੁ ਪੰਚ ਪਰਧਾਨੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਔਹ ਮਹਾਨ ਸੰਤ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜੇ ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਭਹਨਾਂ ਹੀ ਭਥੇ ਪ੍ਰਮੁਖ ਹਨ।

ਪੰਚੇ ਪਾਵਹਿ ਦਰਗਹਿ ਮਾਨੁ ॥

ਏ ਏਸੇ ਗੁਰਮੁਖੀਂ ਕੋ ਲਾਡਲੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਕੀ ਜੁਟਾਨ ਮੇਂ ਸਮਮਾਨ ਮਿਲਤਾ ਹੈ।

ਪੰਚੇ ਸੋਹਹਿ ਦਰਿ ਰਾਜਾਨੁ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਤਨ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਸ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਅਮ੍ਰਤ ਪੀਆ ਹੈ, ਏਸੇ ਭਲਾ ਆਦਮੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਤਸ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਕ੍ਰਪਾ ਪਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਡੇ ਨਾਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦੌਲਤ ਹੀ ਚਲਦੀ ਹੈ।

ਪੰਚਾ ਕਾ ਗੁਰੁ ਏਕੁ ਧਿਆਨੁ ॥

ਏ ਸਦ੍ਗੁਣੀ ਵਿਅਕਤਿ ਦਾ ਧਿਆਨ ਸਿਰਫ਼ ਤਸ ਝਕ ਸਤਗੁਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤਪ੍ਪਰ ਗੈ ਟਿਕਦਾ ਰੌਹਦਾ ਏ।

ਜੇ ਕੋ ਕਰੈ ਕਰੈ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਕਰਤਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਆਖਨਾ ਚਾਂਹਦਾ ਏ ਜਾਂ ਤੰਦੀ ਰਚਨਾ ਦਾ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਦੇਨਾ ਚਾਂਹਦਾ ਏ

ਕਰਤੇ ਕੈ ਕਰਣੈ ਨਾਹੀ ਸੁਮਾਰੁ ॥

ਏ ਤੋ ਤਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਕਰਤਾ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਦਾ ਆਕਲਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। , ਏ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਰਚੀ ਗਈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਬੈਲ, ਵ੍ਰਥਭਾ ਧੌਲਾ ਬੈਲ ਧਰਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਦਯਾ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਦਿਲ ਵਿਚ ਦਯਾ ਦਾ ਭਾਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹੀ ਝਸ ਦੇ ਜਰਿਏ ਧਰਮ ਦਾ ਕਾਮ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ ਝੰਸਾਨ।

ਧੌਲੁ ਧਰਮੁ ਦਇਆ ਕਾ ਪੂਤੁ ॥

ਧਰਮ (ਧਰਮ) ਓਹ ਸ਼ਕਤਿ ਏ ਜੇਹੜੀ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਗੀ ਟਿਕਾਈ ਦਿੰਦੀ ਏ, ਨ ਕਿ ਧੌਲ, ਪੌਰਾਣਿਕ ਬੈਲ; ਧਰਮ ਕਰੁਣਾ ਸੇ ਹੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ।

ਸੰਤੋਖੁ ਥਾਪਿ ਰਖਿਆ ਜਿਨਿ ਸੂਤਿ ॥

ਏ ਜੋ ਸੰਤੁਖਿ ਦੇ ਧਾਗੇ ਕਨੇ ਬਨੀ ਦੀ ਏ।

ਜੇ ਕੋ ਬੁਝੈ ਹੋਵੈ ਸਚਿਆਰੁ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਏ ਰਾਜ ਜਾਨਦਾ ਏ ਤਾਂ ਓਹ ਸਚਾ ਬਨੀ ਸਕਦਾ ਏ।

ਧਵਲੈ ਉਪਰਿ ਕੇਤਾ ਭਾਰੁ ॥

ਏ ਕਿਨਾ ਬੋਝ ਏ, ਕਿਨਾ ਬੋਝ ਫੋਨੇ ਚ ਸਮਰਥ ਏ?

ਧਰਤੀ ਹੋਰੁ ਪਰੈ ਹੋਰੁ ਹੋਰੁ ॥

ਏ ਕੀਜੇ ਝਸ ਧਰਤੀ ਤਪ੍ਪਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਕਰਤਾ ਨੇ ਜੇਹੜੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਬਨਾਈ ਏ ਓਹ ਹਰ ਚੀਜੇ ਕੋਲਾ ਪਰੇ ਏ ਤੇ ਅਨੰਤ ਏ।

ਤਿਸ ਤੇ ਭਾਰੁ ਤਲੈ ਕਵਣੁ ਜੋਰੁ ॥

ਏ ਫਿਰ ਤਸ ਬੈਲ ਦਾ ਭਾਰ ਕਿਸ ਸ਼ਕਤਿ ਤਪ੍ਪਰ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਏ?

ਜੀਅ ਜਾਤਿ ਰੰਗਾ ਕੇ ਨਾਵ ॥

ਏ ਸ੍ਰਿਕਰਤਾ ਦੀ ਇਸ ਰਚਨਾ ਚ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਜਾਤਿ, ਰੰਗ ਤੇ ਬਕਖ-ਬਕਖ ਨਾਂਏ ਕਨੈ ਜਾਨੇ ਆਹਿ ਲੋਕ
ਮੌਜੂਦ ਨ।

ਸਭਨਾ ਲਿਖਿਆ ਵੁੜੀ ਕਲਾਮ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦੇ ਮਨ ਤਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਚ ਕਮ ਕਰਨੇ ਆਹਿ ਕਲਮ ਕਨੈ ਕਮੇਂ ਦਾ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ
ਲਿਖੇ ਦਾ ਏ।

ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥

ਏ ਪਰ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਆਮ ਆਦਮੀ ਇਸ ਕਰਮ ਏਕੁ ਗੀ ਲਿਖਨੇ ਲੇਏ ਆਖਦਾ ਏ ਤਾਂ

ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਕੇਤਾ ਹੋਇ ॥

ਏ ਉਥਕੋ ਜਤਾ ਬੀ ਨਸ਼ੀ ਸ਼ੋਗਾ ਕਕ ਲਰਖਾ ਜਾਨੇ ਲਾਰਾ ਕੋਕਲ ਕਕਤਨਾ ਸ਼ੋਗਾ।

ਕੇਤਾ ਤਾਣੁ ਸੁਆਲਿਹੁ ਰੂਪੁ ॥

ਏ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ ਕਿਨਾ ਤਾਕਤ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, ਕਿਨਾ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਉਸਦਾ ਰੂਪ।

ਕੇਤੀ ਦਾਤਿ ਜਾਣੈ ਕੋਣੁ ਕੂਤੁ ॥

ਏ ਕੋਈ ਬੀ ਏਸਾ ਨਸ਼ੀ ਸ਼ੈ ਜੋ ਨ੍ਰਧੀ ਤਧਸ਼ ਅੰਦਾਜਾ ਕਧ ਵਕਤਾ ਸ਼ੈ ਕਕ ਉਥਕੇ ਨਾਸ ਕਕਤਨੀ
ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਸ਼ੈ ।

ਕੀਤਾ ਪਸਾਉ ਏਕੇ ਕਵਾਉ ॥

ਏ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਫੈਲੀ ਗਈ ਹੈ।

ਤਿਸ ਤੇ ਹੋਏ ਲਖ ਦਰੀਆਉ ॥

ਏ ਉਸ ਇਕ ਸ਼ਬਦ-ਰੂਪੀ ਕ੍ਰਮ ਦੇ ਕਾਰਣ ਬ੍ਰਹਾਂਡ ਚ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਹਨ ਲਗੀ ਪੇਏਯਾਂ
ਨ।

ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣ ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਏ ਇਸ ਕਰਿਏ ਉਸ ਅਕਥਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤਿ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਸੋਚਨੇ ਦੀ ਬੁਝਿ ਕਿਥੇ ਏ?

ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ ॥

ਏ ਓ ਸ਼ਾਸ਼ਤ ਰੂਪ, ਮੈਂ ਇਕ ਬਾਰੀ ਬੀ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਤੁੰਦੇ ਕੋਲ ਸੌਂਪਨੇ ਚ ਸਮਰਥ ਨੇਏਂ ਆਂ।

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥

ਏ ਜੋ ਕਾਮ ਤੁਸੇਂ ਗੀ ਪਸੰਦ ਏ ਓਹੁ ਸਬਨੇ ਥਮਾਂ ਸ਼ੈਲ ਏ।

ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥੧੬॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਤੂ ਸਦਾ ਸਨਾਤਨ ਰੂਪ ਚ। ੧੬॥

ਅਸੰਖ ਜਪ ਅਸੰਖ ਭਾਉ ॥

ਏ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਚ ਅਸੰਖ ਲੋਕ ਸ੍ਰਿਕਰਤਾ ਦਾ ਜਪ ਕਰਦੇ ਨ ਤੇ ਅਸੰਖ ਲੋਕ ਤੰਦੇ ਕਨੈ ਘਾਰ ਕਰਦੇ ਨ।

ਅਸੰਖ ਪੂਜਾ ਅਸੰਖ ਤਪ ਤਾਉ ॥

ਏ ਅਸੰਖ ਲੋਕ ਤੰਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਨ ਤੇ ਅਸੰਖ ਤਪਸਵੀ ਤਪਸ਼ਾ ਕਰਾ ਦੇ ਨ।

ਅਸੰਖ ਗਰੰਥ ਮੁਖਿ ਵੇਦ ਪਾਠ ॥

ਏ ਅਨਗਿਨਤ ਲੋਕ ਅਪਨੇ ਮੁੰਹ ਕਨੇ ਧਾਰਮਿਕ ਗ੍ਰੰਥ ਤੇ ਵੇਦ ਬਗੈਰਾ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਾ ਦੇ ਨ।

ਅਸੰਖ ਜੇਗ ਮਨਿ ਰਹਹਿ ਉਦਾਸ ॥

ਏ ਅਸੰਖ ਯੋਗ ਅਭਿਆਸ ਚ ਡੁਬੀ ਦੀ ਰੌਂਹਦੇ ਹੋਏ ਮਨ ਗੀ ਆਸਕਿਏਂ ਥਮਾਂ ਮੁਕਤ ਰਕਖਦਾ ਏ ।

ਅਸੰਖ ਭਗਤ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਵੀਚਾਰ ॥

ਏ ਉਸ ਸਦਗੁਣੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿਐ ਜ਼ਾਨ ਹਾਸਲ ਕਰਨੇ ਆਛੇ ਏਸੇ ਭਕਤ ਅਨਗਿਨਤ ਨ।

ਅਸੰਖ ਸਤੀ ਅਸੰਖ ਦਾਤਾਰ ॥

ਏ ਏਸੇ ਸਜਨ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਅਸੰਖ ਸਚਾਈ ਜਾਨਦੇ ਹਨ ਯਾ ਦਾਨ ਤੇ ਦਾਨ ਦੇ ਰਾਹ ਤੇ ਚਲਦੇ ਹਨ।

ਅਸੰਖ ਸੂਰ ਮੁਹ ਭਖ ਸਾਰ ॥

ਏ ਅਨਗਿਨਤ ਯੋਫ਼ਾ ਯੁਫ਼ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਚ ਦੁਸ਼ਮਨ ਦਾ ਸਾਮਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹਥਿਧਾਰ ਦਾ ਬੋਝ ਚੁਕਦੇ ਨ।

ਅਸੰਖ ਮੇਨਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ਤਾਰ ॥

ਏ ਅਸੰਖ ਮਨੁਕਖ ਉਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਚ ਚੁਪ, ਏਕਾਗ੍ਰ ਤੇ ਲੀਨ ਰੌਂਹਦੇ ਨ।

ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣ ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਏ ਇਸ ਕਰਿਏ ਉਸ ਅਕਥਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤਿ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਸੋਚਨੇ ਦੀ ਬੁਝਿ ਕਿਥੋਂ ਏ?

ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ ॥

ਏ ਓ ਸਨਾਤਨ ਰੂਪ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਵਾਰੀ ਵੀ ਬਲਿਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਬਿਲ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥

ਏ ਜੋ ਕਾਮ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਛਾ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਓਹ ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਛਾ ਹੈ।

ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥੧੭॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਤੂੰ ਸਦਾ ਸਨਾਤਨ ਰੂਪ। ੧੭ ॥

ਅਸੰਖ ਮੂਰਖ ਅੰਧ ਘੋਰ ॥

ਏ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਚ ਅਸੰਖ ਮਨੁਕਖ ਮੂਰਖ ਤੇ ਗਹਰਾਏ ਕਨੇ ਅਜ਼ਾਨੀ ਨ।

ਅਸੰਖ ਚੋਰ ਹਰਾਮਖੋਰ ॥

ਏ ਅਨਗਿਨਤ ਚੋਰ ਤੇ ਅਖਾਘ ਖਾਨੇ ਆਲੇ ਹਨ ਜੋ ਚੋਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਫੂਜੇ ਦਾ ਮਾਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਸੰਖ ਅਮਰ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਜੋਰ ॥

ਏ ਏਸੇ ਲੋਗ ਅਨਗਿਨਤ ਹਨ ਜੋ ਕਠੋਰ ਬਰਤਿ ਨਾਲ ਫੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਦ ਇਸ ਦੁਨਿਆ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। , ਏ ਅਨਗਿਨਤ ਅਧਰਮੀ ਲੋਕ ਜੋ ਫੂਜੇ ਦੇ ਗਲੇ ਫਾੜ ਕੇ ਹਤਿਆ ਦਾ ਪਾਪ ਕਮਾ ਰਹੇ ਹਨ।

ਅਸੰਖ ਗਲਵਢ ਹਤਿਆ ਕਮਾਹਿ ॥

ਅਨਗਿਨਤ ਗਲੇ ਚ ਫਟੀ ਤੇ ਕ੍ਰੂਰ ਹਤਿਆਰੇ।

ਅਸੰਖ ਪਾਪੀ ਪਾਪੁ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਏ ਅਨਗਿਨਤ ਪਾਪੀ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਗੀ ਛਡੀ ਜੰਦੇ ਨ।

ਅਸੰਖ ਕੂੜਿਆਰ ਕੂੜੇ ਫਿਰਾਹਿ ॥

ਏ ਝੂਠੇ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲੇ ਅਸੰਖ ਲੋਗ ਝੂਠੇ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਦੇ ਧੁਮਦੇ ਨੇ।

ਅਸੰਖ ਮਲੇਛ ਮਲੁ ਭਖਿ ਖਾਹਿ ॥

ਏ ਅਸੰਖ ਇੰਸਾਨ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਅਪਨੇ ਗੰਦੇ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਕਾਰਣ ਮਲ-ਮੂਤ੍ਰ ਦਾ ਖਾਨਾ ਖਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਸੰਖ ਨਿੰਦਕ ਸਿਰਿ ਕਰਹਿ ਭਾਰੁ ॥

ਏ ਅਨਗਿਨਤ ਲੋਗ ਦੁਏ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਪ ਦਾ ਬੋਝ ਅਪਨੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਚੁਕੀ ਲੈਂਦੇ ਨ।

ਨਾਨਕੁ ਨੀਚੁ ਕਹੈ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਏ ਪਾਪੀ ਤੇ ਕੁਕਰਮੀ ਦੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦਾ ਬਖਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦਾ ਆਖਨਾ ਏ ਜੇ ਅਸ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਤੁਛ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਏਸੇ ਲੋਕੋਂ ਗੀ ਅਪਨੀ ਬੁਝਿ ਕਨੈ ਵਰਨਿ ਕੀਤਾ ਏ। ਅਖਾਘ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਅਜ਼ਾਨਤਾ ਕਨੈ ਸੇਵਨ ਕਰਨੇ ਆਛੇ ਬੁਰੇ, ਪਾਪ ਤੇ ਅਧਰਮੀ ਲੋਕੋਂ ਦੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦਾ ਵਰਨਿ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਹੋਰੋਂ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਤੁੰਦੇ ਸਾਮਨੇ ਬੜਾ ਗੈ ਤੁਛ ਦਸੇਆ ਏ।

ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ ॥

ਏ ਓ ਸਨਾਤਨ ਰੂਪ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਵਾਰੀ ਵੀ ਬਲਿਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਬਿਲ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥

ਏ ਜੋ ਕਾਮ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਛਾ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਓਹ ਸਭ ਤੋਂ ਅਛਾ ਹੈ।

ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥੧੮॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਤੂੰ ਸਦਾ ਸਨਾਤਨ ਰੂਪ। ੧੮ ॥

ਅਸੰਖ ਨਾਵ ਅਸੰਖ ਥਾਵ ॥

ਏ ਉਸ ਸ੍ਰਾਇਕਰਤਾ ਦੀ ਸ੍ਰਾਇ ਵਿਚ ਅਸੰਖ ਨਾਂ ਤੇ ਅਸੰਖ ਥਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਝੁਧਰ-ਉਧਰ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਹਨ ਯਾ ਇਸ ਸ੍ਰਾਇ ਵਿਚ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਦੇ ਅਨਗਿਨਤ ਨਾਂ ਹਨ ਤੇ ਅਸੰਖ ਥਾਹਰ ਵੀ ਹਨ ਜਿਥੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ।

ਅਰੰਮਿ ਅਰੰਮਿ ਅਸੰਖ ਲੇਅ ॥

ਏ ਅਸੰਖ ਅਕਲਪਨੀਯ ਦੁਨਿਆਂ ਹਨ।

ਅਸੰਖ ਕਹਹਿ ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ ਹੋਇ ॥

ਏ ਪਰ ਇਸਦੀ ਰਚਨਾ ਦਾ ਗਣਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨੇ ਆਫ਼ੇ ਲੋਕ ਵੀ ਉਂਦੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਬੋਝ ਪਾਂਦੇ ਨ।

ਅਖਰੀ ਨਾਮੁ ਅਖਰੀ ਸਾਲਾਹ ॥

ਏ ਉਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਨਾਮ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਜਰਿਏ ਗੈ ਜਪ ਸਕਦਾ ਏ, ਉਂਦੀ ਸਤੁਤਿ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਜਰਿਏ ਕੀਤੀ ਜਾਏ ਸਕਦੀ ਏ।

ਅਖਰੀ ਗਿਆਨੁ ਗੀਤ ਗੁਣ ਗਾਹ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗੁਣ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਜਰਿਏ ਵੀ ਜਾਨਦੇ ਨ ਤੇ ਉਂਦੀ ਸਤੁਤਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਕਰਕੇ ਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾਏ ਸਕਦੀ ਏ।

ਅਖਰੀ ਲਿਖਣੁ ਬੋਲਣੁ ਬਾਣਿ ॥

ਏ ਉਂਦੀ ਗਲਲ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਜਰਿਏ ਗੈ ਲਿਖੀ ਤੇ ਬੋਲੀ ਜਾਏ ਸਕਦੀ ਏ।

ਅਖਰਾ ਸਿਰਿ ਸੰਜੋਗੁ ਵਖਾਣਿ ॥

ਏ ਮਨ ਚ ਲਿਖੇ ਦੇ ਕਮ੍ਹਾਂ ਗੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਕਰਕੇ ਵਯਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਏ ਸਕਦਾ ਏ।

ਜਿਨਿ ਏਹਿ ਲਿਖੇ ਤਿਸੁ ਸਿਰਿ ਨਾਹਿ ॥

ਏ ਪਰ ਜਿਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੇ ਇਹ ਕਰਮ ਲੇਖ ਲਿਖੇ ਹਨ, ਉਹਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕਰਮ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ ਯਾਨੀ ਕੋਈ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਮ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਦਸ਼ ਸਕਦਾ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਰਖ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਿਵ ਫੁਰਮਾਏ ਤਿਵ ਤਿਵ ਪਾਹਿ ॥

ਏ ਜਿਵੇਂ ਅਕਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਰਮ ਦਾ ਭੋਗ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜੇਤਾ ਕੀਤਾ ਤੇਤਾ ਨਾਉ ॥

ਏ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਵਿਚ ਸ੍ਰਾਇਕਰਤਾ ਨੇ ਜੋ ਸਾਰਾ ਨਾਮ ਤੇ ਰੂਪ ਫੈਲਾਯਾ ਹੈ, ਓ ਸਿਰਫ਼ ਨਾਮ ਤੇ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਾਹੀ ਕੇ ਥਾਉ ॥

ਏ ਉਂਦੇ ਨਾਂ ਪਰ ਕੋਈ ਜਗਹ ਖਾਲੀ ਨੇਏ ਏ।

ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣ ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਏ ਇਸ ਕਰਿਏ ਉਸ ਅਕਥਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤਿ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਸੋਚਨੇ ਦੀ ਬੁਝਿ ਕਿਥੋਂ ਏ?

ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ ॥

ਏ ਓ ਸ਼ਾਸ਼ਤ ਰੂਪ, ਮੈਂ ਇਕ ਬਾਰੀ ਭੀ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਤੁੰਦੇ ਕੋਲ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨੇ ਦੇ ਕਾਬਿਲ ਨੇੜੀਂ ਆਂ।

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥

ਏ ਜੋ ਕਾਮ ਤੁਹਾਨੂ ਅਛਾ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਓਹ ਸਭ ਤੋਂ ਅਛਾ ਹੈ।

ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥੧੯॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਤੂ ਸਦਾ ਸਨਾਤਨ ਰੂਪ। ੧੯ ॥

ਭਰੀਐ ਹਥੁ ਪੈਰੁ ਤਨੁ ਦੇਹ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਏਹੁ ਸ਼ਰੀਰ, ਹਥ, ਪੈਰ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅੰਗ ਗੰਦਾ ਹੋਇ ਜੰਦਾ ਏ

ਪਾਣੀ ਧੋਤੈ ਉਤਰਸੁ ਖੇਹ ॥

ਏ ਇਸ ਕਰਿਏ ਪਾਣੀ ਕੜੇ ਧੋਨੇ ਕੜੇ ਇਸਦੀ ਗੰਦਗੀ ਤੇ ਮਿਟੀ ਸ਼ੁਢ ਹੋਇ ਜੰਦੀ ਏ।

ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਕਪੜੁ ਹੋਇ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਪੜਾ ਪੇਸ਼ਾਬ ਬਗੈਰਾ ਦੇ ਕਾਰਣ ਅਸ਼ੁਢ ਹੋਇ ਜੰਦਾ ਏ।

ਦੇ ਸਾਬੁਣੁ ਲਈਐ ਓਹੁ ਧੋਇ ॥

ਏ ਫਿਰ ਸਾਬੁਣ ਕੜੇ ਧੋਯਾ ਜੰਦਾ ਏ।

ਭਰੀਐ ਮਤਿ ਪਾਪਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਏ ਬੁਰੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਕਾਰਣ ਜੇਕਰ ਕੁਸੈ ਮਾਹਨੂ ਦੀ ਬੁਝਿ ਅਸ਼ੁਢ ਹੋਇ ਜੰਦੀ ਏ

ਓਹੁ ਧੋਪੈ ਨਾਵੈ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥

ਏ ਤੋ ਗਾਹੇਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਜਪ ਕਰਕੇ ਹੀ ਸ਼ੁਢ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਪੁੰਨੀ ਪਾਪੀ ਆਖਣੁ ਨਾਹਿ ॥

ਏ ਸਦਾਚਾਰ ਤੇ ਪਾਪ ਸਿਰਫ ਗਲ ਕਰਨੇ ਦੇ ਕਾਬਿਲ ਨੇੜੀਂ ਨ।

ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਣਾ ਲਿਖਿ ਲੈ ਜਾਹੁ ॥

ਏ ਪਰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਚ ਜੀਵੇ ਹੋਇ ਕੀਤੇ ਗੇਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਮਤਾਬਕ ਧਰਮਰਾਜ ਆਸੇਆ ਭੇਜੇ ਗੇਦੇ ਉਸਸੈ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਚ ਲਿਖੇ ਜਾਂਗਨ, ਯਾਨੀ ਇਸ ਧਰਤੀ ਪਰ ਮਨੁਖ ਆਸੇਆ ਕੀਤੇ ਗੇਦੇ ਹਰ ਇਕ ਨੇਕ ਤੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਭਯੋਰਾ ਭੀ ਇਸਦੇ ਕੜੇ ਗੈ ਚਲਗ, ਜਿਯਾਂ ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਚ ਓਹੁ ਸ੍ਵਰਗ ਯਾ ਨਰਕ ਗੀ ਹਾਸਲ ਕਰਗ।

ਆਪੇ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹੁ ॥

ਏ ਇਸ ਕਰਿਐ ਮਨੁਕੁਖ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਕਰਮ ਦੇ ਬੀਜ ਬੋਂਦਾ ਏ ਤੇ ਤੁੰਦੇ ਫਲ ਪਾਂਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੀ ਆਵਹੁ ਜਾਹੁ ॥੨੦॥

ਏ , ਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਆਖਨਾ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੇ ਅਪਨੇ ਕਰਮ ਦੇ ਫਲ ਦਾ ਭੋਗ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਆਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਰਹਵੇਗਾ, ਧਾਨੀ ਜੀਵ ਦੇ ਕਰਮ ਤਸ ਨੂ ਆਭ-ਜਾਭ ਦੇ ਚਕਰ ਵਿਚ ਰਖਨਗੇ ਤੇ... ਨਿਰੰਕਰ ਜੀਵ ਦੇ ਕਰਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪਨੇ ਫਲ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਂਗੇ 20

ਤੀਰਥੁ ਤਪੁ ਦਇਆ ਦਤੁ ਦਾਨੁ ॥

ਏ ਤੀਰਥ, ਤਪਸ਼ਯਾ, ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਤਿ ਕਰੁਣਾ ਔਰ ਨਿਸ਼ਵਾਰਥ ਦਾਨ।

ਜੇ ਕੋ ਪਾਵੈ ਤਿਲ ਕਾ ਮਾਨੁ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਇੰਸਾਨ ਗੀ ਇਜ਼ਤ ਮਿਲਦਾ ਏ ਤਾਂ ਔਹੁ ਬਡਾ ਨਿਕਕਾ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਸੁਣਿਆ ਮੰਨਿਆ ਮਨਿ ਕੀਤਾ ਭਾਉ ॥

ਏ ਪਰ ਜਿਨੇਂਗੀ ਅਪਨੇ ਦਿਲੈ ਚ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਸੁਨੇ ਦਾ ਏ ਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚ ਲਗਾਤਾਰ ਸੋਚੇ ਦਾ ਏ।

ਅੰਤਰਗਤਿ ਤੀਰਥਿ ਮਲਿ ਨਾਉ ॥

ਏ ਏਸਾ ਲਗਦਾ ਹਾ ਜੇ ਔਹੁ ਅਪਨੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਤੀਰਥ ਚ ਸ਼ਾਨ ਕਰਿਐ ਅਪਨੀ ਗੰਦਗੀ ਦੂਰ ਕਰੀ ਲੈਂਦਾ ਏ। ਮਤਲਬ ਤਸ ਜੀਵ ਨੇ ਅਪਨੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋ ਕੇ ਅਪਨੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਗੰਦਗੀ ਨੂ ਸ਼ੁਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਸਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਮੈ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਏ ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਸਾਰੇ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਚ ਨ, ਮੇਰੇ ਚ ਕੋਈ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣ ਨ।

ਵਿਣੁ ਗੁਣ ਕੀਤੇ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਏ ਨੈਤਿਕਤਾ ਦੇ ਗੁਣੋਂ ਗੀ ਅਪਨਾਨੇ ਦੇ ਬਗੈਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਕਤਿ ਨੇਝੀ ਹੋਝੀ ਸਕਦੀ।

ਸੁਅਸਤਿ ਆਥਿ ਬਾਣੀ ਬਰਮਾਉ ॥

ਏ ਅਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਦਾ ਵਿਜਧੀ ਬਨੇ ਤੂ ਕਲਯਾਣ ਦਾ ਮੂਰਤ ਤੂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਮੂਰਤ । , ਏ ਤੁਸ ਸਚ੍ਚਾਝੀ, ਚੇਤਨਾ ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਮੂਰਤ ਰੂਪ ਔ।

ਸਤਿ ਸੁਹਾਣੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥

ਤੁਸ ਸ਼ਾਸ਼ਵਤ, ਸ਼ੁਫ਼ ਤੇ ਮਨ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਰੇਹੰਦਾ ਏ।

ਕਵਣੁ ਸੁ ਵੇਲਾ ਵਖਤੁ ਕਵਣੁ ਕਵਣੁ ਥਿਤਿ ਕਵਣੁ ਵਾਰੁ ॥

ਏ ਜਤ੍ਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਗੀ ਬਨਾਯਾ ਹਾ, ਤਾਂ ਏਹੁ ਕੇਹੁ ਸਮੇਂ, ਪਲ, ਤਾਰੀਖ ਤੇ ਦਿਨ ਹਾ?

ਕਵਣਿ ਸਿ ਰੁਤੀ ਮਾਹੁ ਕਵਣੁ ਜਿਤੁ ਹੋਆ ਆਕਾਰੁ ॥

ਏ ਫਿਰ ਕੁਨ ਜਾਨਦਾ ਕਿ ਕਿਸ ਮੌਸਮ ਤੇ ਕਿਸ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਏ ਫੈਲਾਵ ਹੋਯਾ।

ਵੇਲ ਨ ਪਾਈਆ ਪੰਡਤੀ ਜਿ ਹੋਵੈ ਲੇਖੁ ਪੁਰਾਣੁ ॥

ਏ ਬਡੇ-ਬਡੇ ਵਿਦਵਾਨ, ਋ਸ਼ਿ-ਮੁਨਿ ਤੇ ਸੰਤ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ ਦਾ ਸਟੀਕ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਜਾਨ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੇਕਰ ਉਨੇਂਗੀ ਪਤਾ ਲਗੀ ਸਕਦਾ ਹਾ ਤਾਂ ਉਨੇਂਗੀ ਵੇਦੋਂ ਚ ਜਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਗ੍ਰੰਥੋਂ ਚ ਇਸਦਾ ਜਿਕਰ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਂਦਾ।

ਵਖਤੁ ਨ ਪਾਇਓ ਕਾਦੀਆ ਜਿ ਲਿਖਨਿ ਲੇਖੁ ਕੁਰਾਣੁ ॥

ਏ ਕਾਜੀ ਵੀ ਇਸ ਵਕਤ ਦਾ ਜ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਗਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਂਦਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਰਾਨ ਬਗੈਰਾ ਵਿਚ ਇਸਦਾ ਜਿਕਰ ਪਕਕਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ।

ਥਿਤਿ ਵਾਰੁ ਨਾ ਜੋਗੀ ਜਾਣੈ ਰੁਤਿ ਮਾਹੁ ਨਾ ਕੋਈ ॥

ਏ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਦੀ ਰਚਨਾ ਦਾ ਦਿਨ, ਮੌਸਮ, ਮਹੀਨਾ ਬਗੈਰਾ ਹੀ ਕੋਈ ਯੋਗੀ ਭੀ ਨੇੜੇ ਜਾਨਨੇ ਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਏ ਸਕੇਆ ਏ।

ਜਾ ਕਰਤਾ ਸਿਰਠੀ ਕਉ ਸਾਜੇ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸੋਈ ॥

ਏ ਇਸਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਰਚਯਿਤਾ ਅਪਨੇ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨ ਸਕਦਾ ਏ ਜੇ ਏਹੁ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰੂੰ ਫੈਲੀ ਗੇਏ ਹੀ।

ਕਿਵ ਕਰਿ ਆਖਾ ਕਿਵ ਸਾਲਾਹੀ ਕਿਉ ਵਰਨੀ ਕਿਵ ਜਾਣਾ ॥

ਏ ਉਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰ ਦਾ ਬਖਾਨ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਕਰਾਂ, ਉਹਦੀ ਕਿਵੇਂ ਤਾਰੀਫ ਕਰਾਂ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਬਖਾਨ ਕਿਵੇਂ ਕਰਾਂ ਤੇ ਉਹਦਾ ਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਜਾਨ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

ਨਾਨਕ ਆਖਣਿ ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਇਕ ਦੂ ਇਕੁ ਸਿਆਣਾ ॥

ਏ ਸਤਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਆਖਨਾ ਹੈ ਕਿ ਏਸਾ ਕਹਨ ਲਏ ਹਰ ਕੋਈ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧ ਸਮਝਦਾਰ ਹੋ ਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਵਡੀ ਨਾਈ ਕੀਤਾ ਜਾ ਕਾ ਹੋਵੈ ॥

ਏ ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਡਾ ਏ, ਉਂਦਾ ਨਾਂ ਉਂਦੇ ਕੋਲਾ ਭੀ ਬਡਾ ਏ, ਜੇਹਡਾ ਭੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਚ ਹੋਆ ਕਰਦਾ ਏ, ਓਹੁ ਸਿਰਫ ਉਂਦੇ ਕੀਤੇ ਦੇ ਕਾਰਣ ਹੋਆ ਕਰਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਜੇ ਕੋ ਆਪੋ ਜਾਣੈ ਅਗੈ ਗਇਆ ਨ ਸੋਹੈ ॥੨੧॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਪਨੇ ਗੁਣੋਂ ਹੀ ਜਾਨਨੇ ਦੀ ਗਲ ਕਰਦਾ ਏ ਤਾਂ ਉਸੀ ਪਰਲੋਕ ਚ ਮਹਿਮਾ ਨੇੜੇ ਮਿਲਦਾ। ਮਤਲਬ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਜੀਵ ਉਸ ਅਵਿਭਾਜਯ ਨਿਰਾਕਾਰ ਰੂਪ ਦੇ ਗੁਣਾਤਮਕ ਰਹਸ਼ਯ ਹੀ ਜਾਨਨੇ ਦਾ ਗਰਵ ਕਰਦਾ ਏ ਤਾਂ ਉਸਹੀ ਸਿਰਫ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਚ ਹੋ ਨੇੜੇ ਪਰ ਪਰਲੋਕ ਚ ਭੀ ਆਦਰ ਨੇੜੇ ਮਿਲਦਾ। ੨੧ ॥

ਪਾਤਾਲਾ ਪਾਤਾਲ ਲਖ ਆਗਾਸਾ ਆਗਾਸ ॥

ਏ ਸਤਗੁਰੂ ਜੀ ਆਮ ਜਨਤਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸਾਤ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਸਤ ਪਾਤਾਲ ਲੋਕ ਦੇ ਅਸਤਿਤਵ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਸ਼ਕ ਦੂਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਦੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਕਰੋੜਾਂ ਪਾਤਾਲ ਤੇ ਕਰੋੜਾਂ

ਆਕਾਸ਼ ਹਨ।

ਓੜਕ ਓੜਕ ਭਾਲਿ ਥਕੇ ਵੇਦ ਕਹਨਿ ਇਕ ਵਾਤ ॥

ਏ ਵੇਦ ਵਿਚ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਗਲ ਆ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਖੋਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅੰਤ ਤਕ ਖੋਜ ਕਰਕੇ ਥਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।

ਸਹਸ ਅਠਾਰਹ ਕਹਨਿ ਕਤੇਬਾ ਅਸੁਲੁ ਇਕੁ ਧਾਤੁ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਧਾਰਮਿਕ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਚ ਏਹੁ ਆਖੇਆ ਗੇਦਾ ਏ ਜੇ ਅਠਾਰਹ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕ ਨ, ਪਰ ਅਸਲ ਚ ਤੁੰਦੀ ਉਤਪਤਿ ਇਕ ਗੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਏ ਜੇਹੜਾ ਤੁੰਦਾ ਰਚਨਾਕਾਰ ਏ।

ਲੇਖਾ ਹੋਇ ਤ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੇ ਹੋਇ ਵਿਣਾਸੁ ॥

ਏ ਤੁੰਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਤੇ ਗਣਨਾ ਨੇੜੀ ਕੀਤੀ ਜਾਇ ਸਕਦੀ ਤੇ ਏਹੁ ਕੁਸੈ ਵੀ ਮਨੁਖੀ ਗਣਨਾ ਕੀਲਾ ਪਰੇ ਏ।

ਨਾਨਕ ਵਡਾ ਆਖੀਐ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪੁ ॥੨੨॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜਿਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਕਰਤਾ ਗੀ ਇਸ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਚ ਮਹਾਨ ਆਖੇਆ ਜਾ ਕਰਦਾ ਏ, ਓਹੁ ਅਪਣੇ ਆਪ ਗੀ ਜਾਨਦਾ ਏ ਜਾਂ ਜਾਨ ਸਕਦਾ ਏ। ੨੨॥, ਏ ਤੁੰਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੇ ਆਹਿਐ ਭਕਤ ਵੀ ਤੁੰਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰਿਐ ਤੁੰਦੀ ਸੀਮਾ ਤਗਰ ਨੇੜੀ ਪੁੱਜੇ।

ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਿ ਏਤੀ ਸੁਰਤਿ ਨ ਪਾਈਆ ॥

ਪਰਮੇਸਰੇ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰਨੇ ਆਲੋਂ ਗੀ ਵੀ ਏਹੁ ਨੇੜੀ ਸਮਝੀ ਸਕਦਾ ਕੇ ਓਹੁ ਕਿਨ੍ਹ ਨਾ ਬਝਾ ਏ।

ਨਦੀਆ ਅਤੈ ਵਾਹ ਪਵਹਿ ਸਮੁੰਦਿ ਨ ਜਾਣੀਅਹਿ ॥

ਏ ਜਿ'ਧਾਂ ਨਦੀਏਂ ਤੇ ਨਦੀਧਾਂ, ਜਦੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਚ ਵਿਲੀਨ ਹੋਇ ਜੰਦੀਧਾਂ ਨ ਤਾਂ ਤੁੰਦੇ ਅਥਾਹ ਸਿਰੇ ਤਗਰ ਨੇੜੀ ਪੁੱਜੀ ਸਕਦੀਧਾਂ ਨ, ਤ'ਧਾਂ ਗੈ ਤੁੰਦਾ ਅਸਤਿਤਵ ਵੀ ਖੋਇ ਜੰਦੇ ਨ, ਤ'ਧਾਂ ਗੈ ਤਾਰੀਫ ਕਰਨੇ ਆਹਿਐ ਵੀ ਤਾਰੀਫ ਕਰਦੇ ਹੋਇ ਇਸ ਚ ਲੀਨ ਹੋਇ ਜੰਦੇ ਨ।

ਸਮੁੰਦ ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਗਿਰਹਾ ਸੇਤੀ ਮਾਲੁ ਧਨੁ ॥

ਏ ਸਮੁੰਦਰੇ ਦੇ ਰਾਜਾ ਤੇ ਸਮਰਾਟ, ਪਹਾੜ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰ ਅਤੁਲਨੀਧ ਧਨ ਤੇ ਸੰਪਤਿ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਹੋਨੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ।

ਕੀੜੀ ਤੁਲਿ ਨ ਹੋਵਨੀ ਜੇ ਤਿਸੁ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰਹਿ ॥੨੩॥

ਏ, ਏ ਤੁਸ ਚੀਂਟੀ ਗੀ ਵੀ ਕੋਇ ਇਜ਼ਤ ਨੇੜੀ ਹੋਇ ਸਕਦੀ ਹੀ ਜੇਕਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਤੁੰਦੇ ਦਿਮਾਗ ਚ ਨੇੜੀ ਭੁਲੀ ਗੇਦਾ ਹੁੰਦਾ। ੨੩॥

ਅੰਤੁ ਨ ਸਿਫਤੀ ਕਹਣਿ ਨ ਅੰਤੁ ॥

ਏ ਇਸ ਗਲ ਦੀ ਤਾਰੀਫ ਕਰਨੇ ਦੀ ਕੋਇ ਸੀਮਾ ਨੇੜੀ ਏ ਜੇ ਨਿਰੰਕਰ ਤੇ ਤੁੰਦੀ ਤਾਰੀਫ ਕੁਸੈ ਵੀ ਗਲੈ ਗੀ ਆਖਨੇ ਕਨੈ ਵੀ ਖਤਮ ਨੇੜੀ ਹੋਇ ਸਕਦੀ।

ਅੰਤੁ ਨ ਕਰਣੈ ਦੇਣਿ ਨ ਅੰਤੁ ॥

ਏ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਿਕਰਤਾ ਦੇ ਰਚੇ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਓਹ ਦੋਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ।

ਅੰਤੁ ਨ ਵੇਖਣਿ ਸੁਣਣਿ ਨ ਅੰਤੁ ॥

ਏ ਉਸੀ ਦਿਖਨੇ-ਸੁਨਨੇ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਏ, ਧਾਨੀ ਓਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸਰਵਦਰਸ਼ੀ ਤੇ ਸਰਵ-ਸ਼੍ਰੋਤਾ ਏ।

ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਕਿਆ ਮਨਿ ਮੰਤੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਿਲ ਦਾ ਰਹਸ਼ਯ ਕੀ ਹੈ, ਸਮਝਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਕੀਤਾ ਆਕਾਰੁ ॥

ਏ ਇਸ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਿ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ ਦੀ ਅਵਧਿ ਜਾਂ ਹੱਦ ਦਾ ਪਤਾ ਨੇੜੇ ਲੱਗੀ ਸਕਦਾ।

ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥

ਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਗਰ ਜੇ ਇਸਦਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੇ ਅੰਤ ਭੀ ਨੇੜੇ ਜਾਨਦੇ।

ਅੰਤੁ ਕਾਰਣਿ ਕੇਤੇ ਬਿਲਲਾਹਿ ॥

ਏ ਕੌਣੀ ਜੀਵ ਉਥੇਕੇ ਅੰਤ ਦੇ ਲਰਏ ਰੋਤੇ ਸ਼ੁਏ ਮਟਕ ਧਸੇ ਸ਼ੈਂ। , ਏ ਪਰ ਉਸ ਅਥਾਹ ਸ਼ਾਸ਼ਵਤ ਅਕਾਲ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ।

ਤਾ ਕੇ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਏ ਜਾਹਿ ॥

ਪਰ ਇਸਦੀ ਸੀਮਾਏਂ ਗੀ ਨੇੜੇ ਲੱਭੀ ਸਕਦਾ।

ਏਹੁ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥

ਏ ਕੋਈ ਭੀ ਨੇੜੇ ਜਾਨ ਸਕਦਾ ਜੇ ਉਂਦੇ ਗੁਣ ਕੁਲ੍ਹੇਂ ਖਤਮ ਹੋਂਦੇ ਨ।

ਬਹੁਤਾ ਕਹੀਐ ਬਹੁਤਾ ਹੋਇ ॥

ਏ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਰੂਪ ਜਾਂ ਗੁਣ ਜਿਨ੍ਹਾ ਸਤੁਤਿ ਤੇ ਸਤੁਤਿ ਹੋਂਦੀ ਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੈ ਓਹ ਹੋਂਦੇ ਨ।

ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਉਚਾ ਥਾਉ ॥

ਏ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਡਾ ਹੈ, ਉਹਦੀ ਪੋਜੀਸ਼ਨ ਸਭ ਤੋਂ ਉਚਾ ਹੈ।

ਉਚੇ ਉਪਰਿ ਉਚਾ ਨਾਉ ॥

ਏ ਪਰ ਉਸ ਉਤਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਨਾਮ ਸਭ ਤੋਂ ਵਡਾ ਹੈ।

ਏਵਡੁ ਉਚਾ ਹੋਵੈ ਕੋਇ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤਿ ਉਸਦੇ ਕੋਲਾ ਬੜੀ ਜਾਂ ਉਚੀ ਏ

ਤਿਸੁ ਉਚੇ ਕਉ ਜਾਣੈ ਮੋਇ ॥

ਏ ਤੋ ਉਤ ਨਧਮ ਨਧਮਾਤਮਾ ਕੋ ਸੀ ਜਾਨ ਵਕਤੀ ਸੈ ।

ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ਆਪਿ ॥

ਏ ਨਿਰੰਕਰ ਖੁਦ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਨਦਾ ਹੈ ਯਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਦਾ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਕਰਮੀ ਦਾਤਿ ॥੨੪॥

ਏ , ਏ ਸਤਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਆਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜੀਵਾਂ ਤੇ ਕਰੁਣਾ ਰਖਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਸਾਰੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇੰਤਜਾਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ੨੪॥

ਬਹੁਤਾ ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਆ ਨਾ ਜਾਇ ॥

ਏ ਉਂਦੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੈ ਮਤੇ ਨ ਜੇ ਕੁਸੈ ਚ ਭੀ ਉਨੇਂਗੀ ਲਿਖਣੇ ਦੀ ਸਮਰਥ ਨੇਏਂ ਏ।

ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥

ਏ ਓਹੁ ਇਸ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਮਹਾਨ ਏ ਕੀ ਜੇ ਓਹੁ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੰਦਾ ਏ ਪਰ ਉਂਦੇ ਚ ਲਾਲਚ ਦਾ ਇਕ ਧੋਟਾ ਭੀ ਨੇਏਂ ਏ।

ਕੇਤੇ ਮੰਗਹਿ ਜੋਧ ਅਪਾਰ ॥

ਏ ਕੌਣ ਅਨਗਿਨਤ ਧੌੜਾ ਉਂਦੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਲੇਏਂ ਟਰਸਦੇ ਨ।

ਕੇਤਿਆ ਗਣਤ ਨਹੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਏ ਉਂਦੇ ਨੰਬਰ ਦੀ ਕੋਈ ਗਲ ਨੇਏਂ ਹੋਏਂ ਸਕਦੀ।

ਕੇਤੇ ਖਪਿ ਤੁਟਹਿ ਵੇਕਾਰ ॥

ਏ ਨਿਰੰਕਰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਗੇਏ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਸੇਵਨ ਕਰਨੇ ਚ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਇੰਸਾਨ ਕੁਰੀਤੀਏਂ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਮਰੀ ਜੰਦੇ ਨ।

ਕੇਤੇ ਲੈ ਲੈ ਮੁਕਰੁ ਪਾਹਿ ॥

ਏ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਦੀ ਚਫਾਏਂ ਦੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਗੀ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਮਨਾ ਕਰਦੇ ਨ।

ਕੇਤੇ ਮੁਰਖ ਖਾਹੀ ਖਾਹਿ ॥

ਏ ਕੌਣ ਮੁਰਖ ਲੋਗ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋਲਾ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੈਂਦੇ ਨ ਤੇ ਖਾਂਦੇ ਰੇਂਦੇ ਨ ਤੇ ਕਦੇਂ ਭੀ ਉਂਦੀ ਯਾਦ ਨੇਏਂ ਕਰਦੇ।

ਕੇਤਿਆ ਦੂਖ ਭੂਖ ਸਦ ਮਾਰ ॥

ਏ ਕੌਣ ਲੋਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੁਖ ਤੇ ਮੁੱਖ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਂਦੇ ਨ ਕੀਜੇ ਏਹੁ ਉਂਦੇ ਕਰਮੇਂ ਚ ਲਿਖੇ ਦਾ ਏ।

ਏਹਿ ਭਿ ਦਾਤਿ ਤੇਰੀ ਦਾਤਾਰ ॥

ਏ ਪਰ ਇਕ ਸਜ਼ਨ ਇਸ ਚਾਲੀ ਦੀ ਪਿਟਾਏਂ ਗੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਬਰਕਤ ਸਮਝਦਾ ਏ।

ਬੰਦਿ ਖਲਾਸੀ ਭਾਣੈ ਹੋਇ ॥

ਏ ਇਹਨਾਂ ਦੁਖਾਂ ਦੇ ਕਾਰਣ ਹੀ ਇੰਸਾਨ ਵਾਹੇਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਹੋਰੁ ਆਖਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥

ਏ ਮਨੁਕਖ ਗੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਚ ਜੀਨੇ ਕਨੈ ਗੈ ਭਰਮ ਦੇ ਬੰਧਨ ਥਮਾਂ ਮੁਕਤਿ ਹਾਸਲ ਹੋई ਸਕਦੀ ਏ।

ਜੇ ਕੋ ਖਾਇਕੁ ਆਖਣਿ ਪਾਇ ॥

ਏ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਖ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, ਧਾਨੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਜੀਭ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਆਖ ਸਕਦਾ ਕਿ ਓ ਮਾਧਾ ਦੇ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਚੁਟਕਾਰਾ ਪਾਵਭ ਵਾਸਤੇ।

ਓਹੁ ਜਾਣੈ ਜੇਤੀਆ ਮੁਹਿ ਖਾਇ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮਾਹਨੂ ਅਜ਼ਾਨਤਾ ਦੇ ਕਾਰਭ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਚ ਬੋਲਨੇ ਦੀ ਕੋਸ਼ਸ਼ ਕਰਦਾ ਏ, ਤਾਂ ਉਸੀ ਗੈ ਪਤਾ ਹੋਗ ਜੇ ਉਸੀ ਧਮ ਬਗੈਰਾ ਥਮਾਂ ਅਪਨੇ ਚੇਹਰੇ ਪਰ ਕਿਤੀ ਮਾਰ ਦਾ ਸਾਮਨਾ ਕਰਨਾ ਪੈਆ ਏ।, ਏ ਪਰਮੇਸਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵ-ਜੰਤੁਂ ਦੀ ਜਰੂਰਤੋਂ ਗੀ ਜਾਨਦਾ ਏ ਤੇ ਉਨੋਂਗੀ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੈ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਏ।

ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪੇ ਦੇਇ ॥

ਪਰਮੇਸਰੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੈ ਸਾਫ਼ੀ ਜਰੂਰਤੋਂ ਗੀ ਜਾਨਦਾ ਏ, ਤੇ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੈ ਇੰਤਜਾਮ ਕਰਦਾ ਰੈਂਦਾ ਏ।”

ਆਖਹਿ ਸਿ ਭਿ ਕੋਈ ਕੋਇ ॥

ਏ ਨ ਸਿਫ਼ ਦੁਨਿਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਕ੍ਰਤਘਨ ਨ, ਬਲਕਿ ਇਸ ਗਲਲ ਗੀ ਮਨਨੇ ਆਹਿ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਬੀ ਨ।

ਜਿਸ ਨੋ ਬਖਸੇ ਸਿਫਤਿ ਸਾਲਾਹ ॥

ਏ ਜਿਸਗੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਂਦਾ ਏ, ਉਸੀ ਅਪਨੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਨੇ ਦੀ ਸ਼ਕਤਿ ਦਿੰਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥੨੫॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਓਹੁ ਭੀ ਰਾਜਾਓਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਧਾਨੀ ਉਚਾ ਤੇ ਅਚਾ ਪਦ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।
੨੫॥

ਅਮੁਲ ਗੁਣ ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰ ॥

ਏ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਜੋ ਗੁਭ ਵਯਕਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਓ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਹਨ ਤੇ ਇਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੂ ਧਾਦ ਰਖਨਾ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਧੰਧਾ ਹੈ।

ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰੀਏ ਅਮੁਲ ਭੰਡਾਰ ॥

ਏ ਸਿਮਰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਸ ਧੰਧੇ ਦਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਵੀ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਵਧਾਪਾਰੀ ਹਨ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਗੁਭਾਂ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਵੀ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਹੈ।

ਅਮੁਲ ਆਵਹਿ ਅਮੁਲ ਲੈ ਜਾਹਿ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਨੈ ਮਿਲਨੇ ਆਸਤੇ ਇਨ੍ਹੋਂ ਸੰਤੋਂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਨੇ ਆਲੇ ਲੋਕ ਬੀ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਨ ਤੇ ਉਂਦੇ ਕੋਲਾ ਜੇਡੇ ਗੁਭ ਬੀ ਉਤਾਰਦੇ ਨ ਓ ਬੀ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਨ।

ਅਮੁਲ ਭਾਇ ਅਮੁਲਾ ਸਮਾਹਿ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਿਖ ਦਾ ਇਕ ਫੂਜੇ ਨਾਲ ਘਾਰ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਹੈ ਜੋ ਆਤਮਾ ਨੂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਘਾਰ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਅਮੁਲੁ ਧਰਮੁ ਅਮੁਲੁ ਦੀਬਾਣੁ ॥

ਏ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਦਾ ਨਿਆਏ ਬੀ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਏ, ਤੁੰਦੀ ਦਰਬਾਰ ਬੀ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਏ।

ਅਮੁਲੁ ਤੁਲੁ ਅਮੁਲੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਏ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਦਾ ਨਿਆਏ ਦਾ ਪੈਮਾਨਾ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਏ ਤੇ ਜੀਵ-ਜੰਤੂਏ ਦੇ ਭਲੇ-ਬੁਰੇ ਕਰਮੇਂ ਗੀ ਤੋਲਨੇ ਆਸ਼੍ਰਿਤ ਮਾਤ੍ਰਾਤਮਕ ਪੈਮਾਨਾ ਬੀ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਏ। , ਏ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਦੀ ਉਪਲਬਧ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬੀ ਅਨਮੋਲ ਨ ਤੇ ਉਨੇਂ ਚੀਜ਼ੇਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬੀ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਏ।

ਅਮੁਲੁ ਬਖਸੀਸ ਅਮੁਲੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਤੁੰਦੀ ਬਰਕਤ ਅਨਮੋਲ ਏ ਤੇ ਤੁੰਦੀ ਕ੍ਰਪਾ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਏ (ਉਸਦੀ ਕ੍ਰਪਾ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ)

ਅਮੁਲੁ ਕਰਮੁ ਅਮੁਲੁ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥

ਏ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੁੰਦੀ ਜੀਵੇਂ ਕਰਮੇਂ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਬੀ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਏ ਤੇ ਤੁੰਦੇ ਹੁਕਮ ਬੀ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਨ।

ਅਮੁਲੇ ਅਮੁਲੁ ਆਖਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥

ਏ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੜਾ ਕੀਮਤੀ ਏ, ਇਸਦਾ ਅੰਤਰੰਗ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਏ।

ਆਖਿ ਆਖਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਏ ਪਰ ਅਜੇਂ ਬੀ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਭਕਤ ਤੁੰਦੇ ਗੁਣੇਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਵ੍ਯਾਖ੍ਯਾਨ ਦੇਝੈਯੈ ਯਾਨੀ ਤੁੰਦੀ ਤਾਰੀਫ ਕਰਿਯੈ ਤੁੰਦੇ ਚ ਅਤੀਤ, ਭਵਿੱਧ ਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਚ ਲੀਨ ਹੋਆ ਕਰਦੇ ਨ।

ਆਖਹਿ ਵੇਦ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ ॥

ਏ ਚਾਰ ਵੇਦ ਤੇ ਅਫ਼ਾਹ ਪੁਰਾਣੇਂ ਚ ਬੀ ਤੁੰਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਜਿਕਰ ਏ।

ਆਖਹਿ ਪੜੇ ਕਰਹਿ ਵਖਿਆਣ ॥

ਏ ਇਨ੍ਹੇਂ ਪੜ੍ਹਨੇ ਆਲੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਬੀ ਵ੍ਯਾਖ੍ਯਾਨ ਦਿੰਦੇ ਨ।

ਆਖਹਿ ਬਰਮੇ ਆਖਹਿ ਇੰਦ ॥

ਏ ਵਿਧਾਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਸ੍ਵਰਗ ਸ਼ਾਸਕ ਇੰਦਰ ਬੀ ਇਸਦੇ ਅਨਮੋਲ ਗੁਣੇਂ ਦੀ ਗਲ ਕਰਦੇ ਨ।

ਆਖਹਿ ਗੋਪੀ ਤੇ ਗੋਵਿੰਦ ॥

ਏ ਗਿਰਿਧਰ ਗੋਪਾਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤੇ ਤੁੰਦੇ ਗੋਪੀ ਬੀ ਉਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਂਦੇ ਨ।

ਆਖਹਿ ਈਸਰ ਆਖਹਿ ਸਿਧ ॥

ਏ ਮਹਾਦੇਵ ਤੇ ਗੋਰਖ ਬਗੈਰਾ ਸਿੱਧ ਬੀ ਤੁੰਦੀ ਯਸ਼ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਬੋਲਦੇ ਨ।

ਆਖਹਿ ਕੇਤੇ ਕੀਤੇ ਬੁਧ ॥

ਏ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਚ ਸ੍ਰਣਿਕਰਤਾ ਨੇ ਜੇਹੜੇ ਸਾਰੇ ਬੁਝਿਮਾਨ ਲੋਕ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਨ, ਓਹੁ ਭੀ ਉਂਦੀ ਮਹਿਮਾ ਚ ਜੋੜਦੇ ਨ।

ਆਖਹਿ ਦਾਨਵ ਆਖਹਿ ਦੇਵ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਰਾਖਸ਼ਸ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਉਂਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰਦੇ ਨ।

ਆਖਹਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਵ ॥

ਏ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੁੰਧਕਰਮੀ, ਮਨੁਖ, ਨਾਰਦ ਆਦਿ, ਋ਸ਼ਿ-ਮੁਨਿ ਤੇ ਹੋਰ ਭਕਤ ਉਂਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗੀਤ ਗਾਂਦੇ ਨ।

ਕੇਤੇ ਆਖਹਿ ਆਖਣਿ ਪਾਹਿ ॥

ਏ ਵਰਤਮਾਨ ਚ ਕਿਤਨੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਏਹੁ ਆਖਦੇ ਨ ਤੇ ਭਵਿੱਧ ਚ ਕਿਤਨੇ ਆਖਨੇ ਦੀ ਕੋਸ਼ਸ਼ ਕਰੰਗਨ।

ਕੇਤੇ ਕਹਿ ਕਹਿ ਉਠਿ ਉਠਿ ਜਾਹਿ ॥

ਏ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਹੀ ਭੂਤਕਾਲ ਮੇਂ ਬੋਲਤੇ ਹੁਏ ਅਪਨੀ ਜਿੰਦਗੀ ਖਤਮ ਕਰ ਦੀ ਹੈ।

ਏਤੇ ਕੀਤੇ ਹੋਰਿ ਕਰੇਹਿ ॥

ਏ ਅਸੀਂ ਇਤਨੇ ਗਿਨੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਇਤਨੇ ਹੋਰ ਜੋੜੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

ਤਾ ਆਖਿ ਨ ਸਕਹਿ ਕੇਈ ਕੇਇ ॥

ਏ ਫਿਰ ਭੀ ਕੋਈ ਭੀ ਕੁਸੈ ਭੀ ਚਾਲੀਂ ਉਂਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਨੇੜਿ ਕਰੀ ਸਕਦਾ।

ਜੇਵਡੁ ਭਾਵੈ ਤੇਵਡੁ ਹੋਇ ॥

ਏ ਆਤਮ ਜਿਨ੍ਹਾ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁਦਾ ਏ, ਉਨ੍ਹਾ ਗੈ ਵਿਸਤਾਰ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਜਾਣੈ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥

ਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਆਖਨਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰੰਕਰ ਦਾ ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਹੀ ਜਾਨਦਾ ਹੈ ਉਂਦੇ ਅਨਮੋਲ ਗੁਣ। , ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬੇਕਾਰ ਗਲ਼ ਆਖਦਾ ਏ ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਅੰਤ ਇਨ੍ਹਾ ਏ

ਜੇ ਕੇ ਆਖੈ ਬੇਲੁਵਿਗਾਤੁ ॥

ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਕਥੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਬਖਾਨ ਕਰਨੇ ਚ ਸਮਰਥ ਹੋਨੇ ਦਾ ਦਾਵਾ ਕਰਦਾ ਏ ਤਾਂ

ਤਾ ਲਿਖੀਐ ਸਿਰਿ ਗਾਵਾਰਾ ਗਾਵਾਰੁ ॥੨੬॥

ਏ , ਏ ਤਾਂ ਓਹੁ ਬਡੁ-ਬਡੁ ਮੂਰਖੋ ਚ ਸ਼ਾਮਲ ਏ। ੨੬ ॥

ਸੋ ਦਰੁ ਕੇਹਾ ਸੋ ਘਰੁ ਕੇਹਾ ਜਿਤੁ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮਾਲੇ ॥

ਏ ਉਸ ਰਖਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੇ ਘਰ ਕੇਹੁ ਏ ਜਿਥੇ ਓਹੁ ਬੈਠੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਣਿ ਦਾ ਖ਼ਾਲ ਰਖਦਾ ਏ?

ਵਾਜੇ ਨਾਦ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖਾ ਕੇਤੇ ਵਾਵਣਹਾਰੇ ॥

ਏ ਇਥੇ ਸਤਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਨ, ਹੇ ਭੰਸਾਨ, ਤੁੰਦੇ ਦਰਵਾਜੇ ਪਰ ਬਕਥ-ਬਕਥ ਕਿਸਮ ਦੇ ਅਸੰਖਾ ਵਾਦਯੰਤਰ ਗੂੰਜਦੇ ਨ ਤੇ ਇਨ੍ਹੇਂ ਗੀ ਬਜਾਨੇ ਆਸ਼੍ਰਿਤ ਇਤਨੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮੌਜੂਦ ਨ।

ਕੇਤੇ ਰਾਗ ਪਰੀ ਸਿਉ ਕਹੀਅਨਿ ਕੇਤੇ ਗਾਵਣਹਾਰੇ ॥

ਏ ਇਤਨੇ ਸਾਰੇ ਰਾਗ ਹਨ ਜੋ ਤਥੇ ਰਾਗਿਨੀ ਨਾਲ ਗਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਇਤਨੇ ਰਾਗੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੰਧਰਵ ਬਗੈਰਾ ਤਹ ਰਾਗ ਗਾਂਦੇ ਹਨ।

ਗਾਵਹਿ ਤੁਹਨੇ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਗਾਵੈ ਰਾਜਾ ਧਰਮੁ ਦੁਆਰੇ ॥

ਏ ਹਵਾ, ਪਾਣੀ ਤੇ ਅਗ ਦੇ ਦੇਵਤਾ ਤਸ ਨਿਰੰਕਰ ਦੀ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਦੇ ਨ ਤੇ ਧਰਮਰਾਜ, ਸਾਰੇ ਜੀਵ-ਜੰਤੂਏਂ ਦੇ ਕਾਮੇਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਕ ਵੀ ਤੁੰਦੇ ਦਰਵਾਜੇ ਪਰ ਖੜੋਤੇ ਦੇ ਨ ਤੇ ਤੁੰਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਂਦੇ ਨ।

ਗਾਵਹਿ ਚਿਤੁ ਗੁਪਤੁ ਲਿਖਿ ਜਾਣਹਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਧਰਮੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਏ ਜੀਵੇਂ ਦੇ ਕੀਤੇ ਗੇਦੇ ਕਾਮੇਂ ਗੀ ਲਿਖਨੇ ਆਛੇ ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਵੀ ਇਸ ਗਲ੍ਹੈ ਦੀ ਸਰਾਹਨਾ ਕਰਦੇ ਨ ਜੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਤੇ ਧਰਮਰਾਜ ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਹੁੰਦੇ ਲਿਖੇ ਦੇ ਸ਼ੁਭ ਤੇ ਸ਼ੁਭ ਕਾਮੇਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਸੋਚਦੇ ਨ।

ਗਾਵਹਿ ਈਸਰੁ ਬਰਮਾ ਦੇਵੀ ਸੋਹਨਿ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ ॥

ਏ ਸਦਾ ਸ਼ਿਵ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਤੁੰਦੀ ਦੇਵੀ ਸ਼ਕਤਿ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਓ ਜੇਹੜੇ ਸੁੰਦਰ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਸੇਆ ਪ੍ਰਚਾਰਿਤ ਨ।

ਗਾਵਹਿ ਇੰਦ ਇਦਾਸਣਿ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ ਨਾਲੇ ॥

ਏ ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਭੰਡਰ, ਸਾਰੇ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਸ੍ਵਰਗ ਦਾ ਸ਼ਾਸਕ, ਅਪਨੇ ਸਿੰਹਾਸਨ ਤਪ੍ਪਰ ਬੈਠੇ ਦਾ ਤੇ ਹੋਰ ਦੇਵਤਾਏਂ ਕਾਨ੍ਹੇ ਤੁੰਦੇ ਦਰਵਾਜੇ ਪਰ ਖੜੋਤੇ ਦਾ ਤੇਰੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾ ਕਰਦਾ ਏ।

ਗਾਵਹਿ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਦਰਿ ਗਾਵਨਿ ਸਾਧ ਵਿਚਾਰੇ ॥

ਏ ਨਿਪੁਣ ਲੋਕ ਸਮਾਧਿ (ਸਮਾਧਿ) ਚ ਰੌਹਦੇ ਹੋਏ ਤੁੰਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਂਦੇ ਨ, ਵਿਚਾਰਸ਼ੀਲ ਋ਸ਼ਿ ਵਿਵੇਕ ਕਾਨ੍ਹੇ ਤੁੰਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਂਦੇ ਨ।

ਗਾਵਨਿ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ ਗਾਵਹਿ ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ ॥

ਏ ਸਤੀ ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਲੋਕ ਵੀ ਤੁੰਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਂਦੇ ਨ ਤੇ ਪਰਾਕ੍ਰਮੀ ਯੋਧਾ ਵੀ ਤੁੰਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਂਦੇ ਨ।

ਗਾਵਨਿ ਪੰਡਿਤ ਪੜਨਿ ਰਖੀਸਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵੇਦਾ ਨਾਲੇ ॥

ਏ ਦੁਨਿਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਤੇ ਮਹਾਨ ਜਿਠੇਂਦ੍ਰੀਯ ਋ਸ਼ਿ ਯੁਗੋਂ-ਯੁਗੋਂ ਤੋਂ ਤਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਂਦੇ ਆਏ ਹਨ।

ਗਾਵਹਿ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ ਸੁਰਗਾ ਮਛ ਪਇਆਲੇ ॥

ਏ ਮਨ ਗੀ ਮੋਹਿਤ ਕਰਨੇ ਆਲੀ ਸਾਰੀ ਸੁੰਦਰ ਜਨਾਨਿਆਂ ਸ੍ਵਰਗ, ਮੌਤ ਤੇ ਨਰਕ ਚ ਤੁੰਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾ ਕਰਦਿਆਂ ਨ।

ਗਾਵਨਿ ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ ॥

ਏ ਨਿਰੰਕਰ ਦੁਆਰਾ ਰਚੇ ਗੇਦੇ ਚੌਦਹ ਰਤਨ, ਸੰਸਾਰ ਚ ਅਠ੍ਹਾਸਠ ਤੀਰਥ ਸਥਲ ਤੇ ਤਲ੍ਹੇ ਮੌਜੂਦ ਸੰਤ ਭੀ ਤੁੰਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਂਦੇ ਨ।

ਗਾਵਹਿ ਜੇਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰਾ ਗਾਵਹਿ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਧੋਢਾ ਪਰਾਕ੍ਰਮੀ ਧੋਢਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਂਦੇ ਨ, ਉਤਪਤਿ ਦੇ ਚਾਰ ਸ੍ਰੋਤ ਅੰਦਾਜ, ਜਰਧੂ, ਸ੍ਵੀਦਾਜ ਤੇ ਤ੍ਵਿਜਾ ਭੀ ਤੁੰਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਂਦੇ ਨ।

ਗਾਵਹਿ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਵਰਭੰਡਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਧਾਰੇ ॥

ਏ ਨਕਖੰਡ ਮੰਡਲ ਤੇ ਸਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਜੋ ਸ੍ਰਾਸ਼ਟਿਕਰਤਾ ਨੇ ਰਚਿਆ ਤੇ ਰਖੇਆ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਤੇਰੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਂਦੇ ਨ।

ਸੇਈ ਤੁਧੁਨੇ ਗਾਵਹਿ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ ॥

ਏ ਅਸਲਿਧਤ ਚ ਤੁੰਦੀ ਭਕਿਤ ਚ ਲੀਨ ਹੋਨੇ ਆਛੇ, ਤੁੰਦੇ ਨਾਂਸ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਤੇ ਤੁਸੇਂਗੀ ਖੁਸ਼ ਕਰਨੇ ਆਛੇ ਗੈ ਤੁੰਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾ ਸਕਦੇ ਨ।

ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਗਾਵਨਿ ਸੇ ਮੈ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਨਿ ਨਾਨਕੁ ਕਿਆ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਏ ਮੈਂ ਹੋਰ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਏਸੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਚ ਅਸਮਰਥ ਆਂ ਜੇਹੜੇ ਤੁੰਦੀ ਤਾਰੀਫ ਗਾਂਦੇ ਨ।

ਸੇਈ ਸੇਈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਨਾਈ ॥

ਏ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਦਾ ਓਹ ਸਚਾ ਰੂਪ ਅਤੀਤ ਚ ਹਾ, ਉਸੀ ਸਦ੍ਗੁਣੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਰਤਮਾਨ ਚ ਭੀ ਏ।

ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ ਰਚਨਾ ਜਿਨਿ ਰਚਾਈ ॥

ਏ ਓਹ ਭਵਿਕ ਚ ਸਦਾ ਗੈ ਰਹਿੰਗਾ।

ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭਾਤੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜਿਨਸੀ ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਦੇ ਸ੍ਰਾਸ਼ਟਿਕਰਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਅਪਨੀ ਮਾਯਾ ਦੇ ਜਰਿਏ ਬਕਖ-ਬਕਖ ਰੰਗ-ਬਿਰੰਗੇ ਤੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਨ।

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਜਿਵ ਤਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਏ ਅਪਨੀ ਏਹ ਰਚਨਾ ਕਰਿਏ ਓਹ ਤੁੰਦੀ ਦੇਖਮਾਲ ਸਿਰਫ ਅਪਨੀ ਰੁਚਿ ਦੇ ਮਤਾਬਕ ਗੈ ਕਰਦਾ ਏ ਧਾਨੀ ਓਹ ਤੁੰਦੀ ਮਰਜੀ ਦੇ ਮਤਾਬਕ ਤੁੰਦਾ ਖ਼ਾਲ ਰਖਦਾ ਏ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਕਰਸੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥

ਏ ਉਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਗੀ ਜੇਹੜਾ ਭੀ ਕਰਮ ਅਚਾ ਲਗਦਾ ਏ, ਓਹ ਕਰਦਾ ਏ ਤੇ ਭਵਿਥ ਚ ਭੀ ਕਰਗ।

ਸੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਰਹਣੁ ਰਜਾਈ ॥੨੭॥

ਏ, ਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੇ ਇੰਸਾਨ ਭਗਵਾਨ ਰਾਜਾओं ਦਾ ਰਾਜਾ ਧਾਨੀ ਸਮਰਾਟ ਉਨਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਰਹਨਾ ਠੀਕ ਹੈ। ੨੭ ॥

ਮੁੰਦਾ ਸੰਤੋਖੁ ਸਰਮੁ ਪਤੁ ਝੋਲੀ ਧਿਆਨ ਕੀ ਕਰਹਿ ਬਿਭੂਤਿ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੰਦੇ ਨੇ ਕਿ ਹੇ ਮਨੁਖ ਯੋਗੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਕਰਮ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮ ਦੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਕੇ ਸੰਤੋਖ ਦੀ ਮੁਦਰਾ ਅਪਨਾਓ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ ਬਧਨ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦਾ ਵਸਤ੍ਰ ਅਪਨਾਓ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਜਪ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਰਖੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ।

ਖਿੰਥਾ ਕਾਲੁ ਕੁਆਰੀ ਕਾਇਆ ਜੁਗਤਿ ਡੰਡਾ ਪਰਤੀਤਿ ॥

ਏ ਮੌਤ ਗੀ ਧਾਦ ਕਰਨਾ ਤੁੰਦੀ ਗੋਦ ਏ, ਸ਼ਰੀਰ ਗੀ ਸ਼ੁਫ਼ ਰਖਨਾ ਯੋਗ ਦੀ ਚਾਲ ਏ, ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਪਰ ਵਫ਼ਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੁੰਦੀ ਲਾਠੀ ਏ। ਇਨ੍ਹੇ ਸਾਰੇ ਗੁਣਾਂ ਗੀ ਅਪਨਾਨਾ ਇਕ ਯੋਗੀ ਦਾ ਸਚਾ ਰੂਪ ਏ।

ਆਈ ਪੰਥੀ ਸਗਲ ਜਮਾਤੀ ਮਨਿ ਜੀਤੈ ਜਗੁ ਜੀਤੁ ॥

ਏ ਤੁਸੇਂ ਗੀ ਦੁਨਿਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵ-ਜੰਤੂ ਕੜੈ ਪ੍ਧਾਰ ਹੋਨਾ ਚਾਹਿਦਾ, ਧਾਨੀ ਤੁਸੇਂ ਗੀ ਤੁੰਦੇ ਸੁਖ-ਦੁਖ ਗੀ ਅਪਨੇ ਗੈ ਦੁਖ ਤੇ ਸੁਖ ਦੇ ਰੂਪ ਚ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਚਾਹਿਦਾ, ਏਹ੍ ਤੁੰਦਾ ਸਰਵਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਏ, ਯੋਗੀਏਂ ਦਾ ਸਰਵਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਏ। ਵਾਸਨਾ ਜਨੇਹ੍ ਕੁਰੀਤਿਏਂ ਥਮਾਂ ਮਨ ਗੀ ਜੀਤਨਾ ਸੰਸਾਰ ਗੀ ਜੀਤਨੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਏ।

ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ॥

ਏ ਨਮਨ ਸਿਫ਼ਿ ਤਸ ਸਰਗੁਨ ਸਵਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ।

ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੈ ਵੇਸੁ ॥੨੮॥

ਏ, ਏ ਜੋ ਸਬ ਦਾ ਮੂਲ ਹੈ, ਰੰਗਹੀਨ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਆਦਿ, ਜੋ ਅਮਰ ਤੇ ਅਪਰਿਵਰਤਨੀਯ ਹੈ। ੨੮ ॥

ਭੁਗਤਿ ਗਿਆਨੁ ਦਇਆ ਭੰਡਾਰਣਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਾਜਹਿ ਨਾਦ ॥

ਏ ਹੇ ਇੰਸਾਨ, ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਪਾਰਤਾ ਦੇ ਜ਼ਾਨ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਹੋਨਾ ਤੇਰਾ ਖਾਨਾ ਹੈ ਤੇਰਾ ਦਿਲ ਦੀ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਭੰਡਾਰ ਹੋਵੇਗੀ ਕਯੋਂਕਿ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਹੋਨ ਨਾਲ ਹੀ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਚੇਤਨ ਸ਼ਕਤਿ ਹਰ ਬੇਲ੍ਲੈ ਤਮਰਦੀ ਜਾ ਕਰਦੀ ਏ ਓਹ੍ ਘੰਟੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਸਮਾਨ ਏ।

ਆਪਿ ਨਾਥੁ ਨਾਥੀ ਸਭ ਜਾ ਕੀ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਅਵਰਾ ਸਾਦ ॥

ਏ ਜਿਸਨੇ ਪੂਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਗੀ ਇਕ ਧਾਗੇ ਚ ਬੜੀ ਲੇਆ ਏ ਓਹ੍ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਕਰਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਥ ਏ ਸਾਰੇ ਋ਸ਼ਿ ਤੇ ਸਿਧਿ ਇਕ ਬਕਥਰੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਵਾਦ ਨ।

ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਦੁਇ ਕਾਰ ਚਲਾਵਹਿ ਲੇਖੇ ਆਵਹਿ ਭਾਗ ॥

ਏ ਸੰਜੋਗ ਤੇ ਜੁਦਾਈ ਦੇ ਨਿਧਮ ਇਕਠੇ ਹੋਇਏ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਦਾ ਕਰਮ ਚਲਾ ਕਰਦੇ ਨ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਕਰਮ ਦੇ ਮਤਾਬਕ ਅਪਨੀ ਕਿਸਮਤ ਪਾਂਦੇ ਨ।

ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ॥

ਏ ਨਮਨ ਸਿਫ਼ਿ ਤਸ ਸਰਗੁਨ ਸਵਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ।

ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੈ ਵੇਸੁ ॥੨੯॥

ਏ, ਏ ਜੋ ਸਬ ਦਾ ਮੂਲ ਹੈ, ਰੰਗਹੀਨ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਆਦਿ, ਜੋ ਅਮਰ ਤੇ ਅਪਰਿਵਰਤਨੀਯ ਹੈ।

ਏਕਾ ਮਾਈ ਜੁਗਤਿ ਵਿਆਈ ਤਿਨਿ ਚੇਲੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਕਿਸੇ ਰਹਸ਼ਯਮਈ ਚਾਲ ਦੇ ਜਰਿਏ ਮਾਧਾ ਦੇ ਕੋਖ ਚ ਤੈ ਪੁੱਤਰ ਪੈਦਾ ਹੋਏ।

ਇਕੁ ਸੰਸਾਰੀ ਇਕੁ ਭੰਡਾਰੀ ਇਕੁ ਲਾਏ ਦੀਬਾਣੁ ॥

ਏ ਉਂਦੇ ਚ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਰਬਾਰ ਚ ਸ੍ਰਿਕਰਤਾ, ਵਿਣੂ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਪੋਸ਼ਕ ਤੇ ਸ਼ਿਵ ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਦੇ ਤੌਰ ਉੱਪਰ ਬੈਠੇ ਦਾ ਹਾ।

ਜਿਵ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ ਜਿਵ ਹੋਵੈ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥

ਏ ਜਿਸ ਚਾਲੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਗੀ ਅੱਛਾ ਲਗਦਾ ਏ, ਓਹੁ ਝਨੇਂ ਤ੍ਰੈਨੇਂ ਗੀ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਦਾ ਏ ਤੇ ਏਹੁ ਦੇਵਤਾ ਉਂਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਮਤਾਬਕ ਕਮਮ ਕਰਦੇ ਨ।

ਓਹੁ ਵੇਖੈ ਓਨਾ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵੈ ਬਹੁਤਾ ਏਹੁ ਵਿਡਾਣੁ ॥

ਏ ਕਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਸ਼ੁਰੂ ਤੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਝਨ੍ਹਾਂ ਤ੍ਰੈ ਨੂ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਓਹੁ ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਨੂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ।

ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ॥

ਏ ਨਮਨ ਸਿਫ਼ ਉਸ ਸਰਗੁਨ ਸਵਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ।

ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੇ ਵੇਸੁ ॥੩੦॥

ਏ, ਏ ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਮੂਲ ਹੈ, ਰੰਗਹੀਨ, ਸ਼ੁਭ ਰੂਪ ਆਦਿ, ਜੋ ਅਮਰ ਤੇ ਅਪਰਿਵਰਤਨੀਯ ਹੈ। ੩੦॥

ਆਸਣੁ ਲੇਇ ਲੇਇ ਭੰਡਾਰ ॥

ਏ ਹਰ ਦੁਨਿਆ ਚ ਉਂਦੀ ਸੀਟ ਏ ਤੇ ਹਰ ਦੁਨਿਆ ਚ ਉਂਦਾ ਭੰਡਾਰ ਏ।

ਜੇ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ ਸੁ ਏਕਾ ਵਾਰ ॥

ਏ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਇਕ ਬਾਰੀ ਸਾਰੇ ਭੰਡਾਰ ਭਰੇ।

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ॥

ਏ ਓਹੁ ਸ੍ਰਿਕਰਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਗੀ ਰਚਦਾ ਏ ਤੇ ਦਿਖਾ ਕਰਦਾ ਏ।, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਉਸ ਸਚੇ ਰੂਪ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਭੀ ਸਚ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਕੀ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਅਪਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਗੀ ਟਿਕਾਨੇ ਦੀ ਵਧਵਾਸੀ ਸਿਧ (ਬੇਦਾਗ) ਏ।

ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ॥

ਏ ਨਮਨ ਸਿਫ਼ ਉਸ ਸਰਗੁਨ ਸਵਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ।

ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੇ ਵੇਸੁ ॥੩੧॥

ਏ, ਏ ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਮੂਲ ਹੈ, ਰੰਗਹੀਨ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਆਦਿ, ਜੋ ਅਮਰ ਤੇ ਅਪਰਿਵਰਤਨੀਯ ਹੈ। ੩੧॥

ਇਕ ਦੂ ਜੀਭੋਂ ਲਖ ਹੋਹਿ ਲਖ ਹੋਵਹਿ ਲਖ ਵੀਸ ॥

ਏ ਇਕ ਜੀਭ ਤੋਂ ਲਕਖਾਂ ਜੀਭ ਤੇ ਫਿਰ ਲਕਖਾਂ ਤੋਂ ਬੀਸ ਲਕਖ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਲਖੁ ਲਖੁ ਗੋੜਾ ਆਖੀਅਹਿ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਜਗਦੀਸ ॥

ਏ ਫਿਰ ਉਸ ਜਗਦੀਸ਼ਵਰ ਦਾ ਨਾਂ ਹਰ ਜੀਭ ਨਾਲ ਲਖ ਵਾਰ ਉਚਾਰਣ ਕਰੋ, ਧਾਨੀ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਧਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਏਤੁ ਰਾਹਿ ਪਤਿ ਪਵੜੀਆ ਚੜੀਐ ਹੋਇ ਇਕੀਸ ॥

ਏ ਇਸ ਰਸਤੇ ਦੇ ਰਾਏ ਉਸ ਅਨੋਖੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋਲੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋਲੋਂ ਮਿਲਨੇ ਆਸ਼ੇ ਮਕਸਦ ਦੇ ਨਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਚ ਸੀਫ਼ਿਏ ਚ ਚੜ੍ਹਨੇ ਕੋਲੋਂ ਗੈ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਏ।

ਸੁਣਿ ਗਲਾ ਆਕਾਸ ਕੀ ਕੀਟਾ ਆਈ ਰੀਸ ॥

ਏ ਵੈਸੇ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੀ ਬਡੀ-ਬਡੀ ਗਲਾਂ ਸੁਣਨੇ ਦੇ ਬਾਦ ਨਿਚਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬੀ ਸਰੀਰ ਚੇਤਨਾ ਚ ਉਂਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨੇ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰਖਦੇ ਨ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ ਕੂੜੀ ਕੂੜੈ ਠੀਸ ॥੩੨॥

ਏ, ਏ ਪਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਆਖਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸਿਰਫ਼ ਉਹਦੀ ਕ੍ਰਪਾ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋਂਦੀ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਝੂਠੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਝੂਠੇ ਸ਼ਬਦ ਹਨ। ੩੨ ॥

ਆਖਣਿ ਜੇਰੁ ਚੁਪੈ ਨਹ ਜੇਰੁ ॥

ਏ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਦੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੇ ਬਗੈਰ ਇਸ ਜੀਵ ਚ ਕੁਸੈ ਬੀ ਗਲ੍ਹੈ ਗੀ ਆਖਨੇ ਦੀ ਸ਼ਕਤਿ ਨੇੜੈ ਏ ਜਾਂ ਚੁਪ ਰੋਹ ਦੀ ਸ਼ਕਤਿ ਨੇੜੈ ਏ, ਧਾਨੀ ਰਸਨਾ ਗੀ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨੇ ਆਸ਼ੇ ਜੀਵ ਦੀ ਸ਼ਕਤਿ ਚ ਨੇੜੈ ਏ।

ਜੇਰੁ ਨ ਮੰਗਣਿ ਦੇਣਿ ਨ ਜੇਰੁ ॥

ਏ ਨਾ ਉਸੀ ਮੰਗਨੇ ਦੀ ਤਾਕਤ ਏ ਤੇ ਨਾ ਗੈ ਕੁਸੈ ਬੀ ਚੀਜੈ ਗੀ ਦੇਨੇ ਦੀ ਸਮਰਥ ਏ।

ਜੇਰੁ ਨ ਜੀਵਣਿ ਮਰਣਿ ਨਹ ਜੇਰੁ ॥

ਏ ਜੀਵ ਜਿੰਦਾ ਰੋਹਨਾ ਚਾਂਹਦਾ ਤਾਂ ਬੀ ਇਸ ਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨੇੜੈ ਏ ਕੀਜੇ ਮਰੇ ਬਾਰੀ ਇੰਸਾਨ ਇਲਾਜ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਮਰਦਾ ਏ ਤੇ ਮਰਨਾ ਬੀ ਉਂਦੇ ਵਸ਼ ਚ ਨੇੜੈ ਹੋਂਦਾ।

ਜੇਰੁ ਨ ਰਾਜਿ ਮਾਲਿ ਮਨਿ ਸੇਰੁ ॥

ਏ ਜੀਵ ਚ ਉਸ ਧਨ ਤੇ ਮਹਿਮਾ ਗੀ ਹਾਸਲ ਕਰਨੇ ਦੀ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨੇੜੈ ਏ ਜੇਹੜੀ ਗਰਬ ਦਾ ਏਹਸਾਸ ਕਰਾਂਦੀ ਏ।

ਜੇਰੁ ਨ ਸੁਰਤੀ ਗਿਆਨਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਏ ਇਸ ਚ ਸ਼੍ਰੁਤਿਵੇਦ ਦੇ ਜ਼ਾਨ ਪਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੇ ਦੀ ਬੀ ਤਾਕਤ ਨੇੜੈ ਏ।

ਜੇਰੁ ਨ ਜੁਗਤੀ ਛੁਟੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਏ ਇਥ੍ਹਾਂ ਤਗਰ ਜੇ ਇਸ ਚ ਦੁਨਿਆ ਥਮਾਂ ਮੁਕਤ ਹੋਨੇ ਆਸ਼ੇ ਛੋਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਚ ਦਿੱਤੇ ਗੇਦੇ ਸੁਝਾਏ ਗੀ ਅਪਨਾਨੇ ਦੀ ਸ਼ਕਤਿ ਬੀ ਨੇੜੈ ਏ।

ਜਿਸੁ ਹਥਿ ਜੇਰੁ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸੋਇ ॥

ਏ ਜਿਸਦੇ ਹਲ੍ਹੇ ਚ ਸ਼ਕਿਤਿ ਏ ਓਹੁ ਗੈ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਏ ਤੇ ਉਸੀ ਦਿਖਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਉਤਮੁ ਨੀਚੁ ਨ ਕੋਇ ॥੩੩॥

ਏ, ਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੰਦੇ ਹੈਂ ਕਿ ਫਿਰ ਜਾਨਨਾ ਚਾਹਿਏ ਕਿ ਇਸ ਦੁਨਿਆ ਚ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਯਾ ਅੱਛਾ ਨਹੀਂ ਅਪਨੀ ਮਰਜ਼ੀ ਸੇ, ਵਹੀ ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ਜਿਸੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਨੇ ਕਰਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰਖਦਾ ਹੈ। ੩੩॥

ਰਾਤੀ ਰੁਤੀ ਥਿਤੀ ਵਾਰ ॥

ਏ ਰਾਤੋਂ ਮੌਸਮ ਤਾਰੀਖੋਂ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਦਿਨ

ਪਵਣੁ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਪਾਤਾਲ ॥

ਏ ਹਵਾ, ਪਾਣੀ, ਅਗ ਤੇ ਨਰਕ ਬਗੈਰਾ ਸਾਰੇ ਭ੍ਰਮ ਨ।

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਥਾਪਿ ਰਖੀ ਧਰਮ ਸਾਲ ॥

ਏ ਵਿਧਾਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਸ ਵਿਚ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਰਮਭੂਮਿ ਆਖਦੇ ਹਨ।

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਜੀਅ ਜੁਗਤਿ ਕੇ ਰੰਗ ॥

ਏ ਉਸ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਚ ਬਕਸ਼-ਬਕਸ਼ ਕਿਸਮ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨ, ਜਿੰਦੇ ਚ ਬਕਸ਼-ਬਕਸ਼ ਕਿਸਮ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਸਕਾਰ ਤੇ ਪੂਜਾ-ਅਰਚਨਾ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨ ਤੇ ਉਂਦੇ ਚ ਬਕਸ਼-ਬਕਸ਼ ਕਿਸਮ ਦੇ ਰੰਗ ਹੋਂਦੇ ਨ ਜਿਯਾਂ ਸਫੇਦ, ਕਾਲਾ ਬਗੈਰਾ।

ਤਿਨ ਕੇ ਨਾਮ ਅਨੇਕ ਅਨੰਤ ॥

ਏ ਉਂਦੇ ਨਾਂਏਂ ਦੀ ਅਨੰਤ ਕਿਸਮ ਏ।

ਕਰਮੀ ਕਰਮੀ ਹੋਇ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਏ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਧੁਮਦੇ ਉਨ ਅਸੰਖਯ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੇਕ-ਬੁਰੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਸਮਝਾਯਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਚਾ ਆਪਿ ਸਚਾ ਦਰਬਾਰੁ ॥

ਏ ਓਹੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋ ਸਚ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਹਦੀ ਦਰਬਾਰ ਵੀ ਸਚ ਹੈ।

ਤਿਥੈ ਸੋਹਨਿ ਪੰਚ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਏ ਉਂਦੇ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਸ਼ੋਭਾ ਬਧਾਨੇ ਆਲੇ ਗੈ ਪ੍ਰਾਮਾਣਿਕ ਸੰਤ ਨ।

ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ ਪਵੈ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦੇ ਮਥੇ ਉਪਰ ਦਯਾਲੂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕ੍ਰਪਾ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਏ।

ਕਚ ਪਕਾਈ ਓਥੈ ਪਾਇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਕਚੇ ਜਾਂ ਪਕੇ ਦੀ ਪਰੀਖਾ ਹੋਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਪਰੀਖਾ ਹੋਂਦੀ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਗਇਆ ਜਾਪੈ ਜਾਇ ॥੩੪॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਇਸ ਤਥ੍ਯ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਥੇ ਜਾ ਕੇ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ੩੪ ॥

ਧਰਮ ਖੰਡ ਕਾ ਏਹੋ ਧਰਮੁ ॥

ਏ ਸੰਸਕਾਰੋਂ ਚ ਧਰਮਖੰਡ ਦਾ ਏਹੁ ਨਿਯਮ ਏ ਜੇਹੜਾ ਪਿਛਲੀ ਪੰਕਤਿਯੋਂ ਚ ਦਸ਼ੇਆ ਗੇਦਾ ਏ।

ਗਿਆਨ ਖੰਡ ਕਾ ਆਖਹੁ ਕਰਮੁ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੁਨ ਜ਼ਾਨ ਖੰਡ ਦੇ ਬਰਤਿਵ ਦਾ ਵਰਨਿਨ ਕਰਦੇ ਨ।

ਕੇਤੇ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਵੈਸੰਤਰ ਕੇਤੇ ਕਾਨ ਮਹੇਸ ॥

ਏ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਚ ਕਿਤਨੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਪਵਨ, ਪਾਣੀ ਤੇ ਅਗ ਨ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਣ ਤੇ ਰੁਦ੍ਰ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਕਿਤਨੇ ਰੂਪ ਨ।

ਕੇਤੇ ਬਰਮੇ ਘਾੜਤਿ ਘੜੀਅਹਿ ਰੂਪ ਰੰਗ ਕੇ ਵੇਸ ॥

ਏ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਚ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਬਕਖ-ਬਕਖ ਰੂਪੋਂ ਤੇ ਰੰਗੋਂ ਦੇ ਮੇਸ ਚ ਜੀਵ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਨ।

ਕੇਤੀਆ ਕਰਮ ਭੂਮੀ ਮੇਰ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਧੂ ਉਪਦੇਸ ॥

ਇਤਨੇ ਸਾਰੇ ਕਰਮਭੂਮਿ, ਸੁਮੇਰ ਪਰਵਤ ਧ੍ਰੁਵ ਭਕਤ ਤੇ ਤੁੰਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨ।

ਕੇਤੇ ਇੰਦ ਚੰਦ ਸੂਰ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਮੰਡਲ ਦੇਸ ॥

ਏ ਕਿਤਨੇ ਇੰਦ੍ਰ ਤੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹਨ, ਕਿਤਨੇ ਸੂਰ੍ਯ ਹਨ, ਕਿਤਨੇ ਵਿਭਾਜਨ ਤੇ ਦੇਸ਼ ਬੰਟਵਾਰੇ ਦੇ ਹੇਠ ਹਨ।

ਕੇਤੇ ਸਿਧ ਬੁਧ ਨਾਥ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਦੇਵੀ ਵੇਸ ॥

ਏ ਇਤਨੇ ਕੁਸ਼ਲ ਵਿਦਵਾਨ ਤੇ ਨਾਥ ਹਨ, ਦੇਵੀ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਇਤਨੇ ਹਨ।

ਕੇਤੇ ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਮੁਨਿ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਰਤਨ ਸਮੁੰਦ ॥

ਏ ਇਥੇ ਇਤਨੇ ਦੇਵ, ਦਾਨਵ ਤੇ ਋ਸ਼ਿ ਹਨ ਤੇ ਇਤਨੇ ਸਾਰੇ ਸਾਗਰ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹਨ।

ਕੇਤੀਆ ਖਾਣੀ ਕੇਤੀਆ ਬਾਣੀ ਕੇਤੇ ਪਾਤ ਨਰਿੰਦ ॥

ਏ ਉਤਪਤਿ ਦੇ ਇਤਨੇ ਸ਼੍ਰੋਤ, ਅੰਡਾ, ਗਰਮਾਸ਼ਯ, ਜਨਮ, ਇਤਨੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਬੋਲਨੇ, ਪਰਾ ਪਸ੍ਧੰਤੀ ਆਦਿ, ਕਿਤਨੇ ਸਮ੍ਰਾਟ ਤੇ ਰਾਜਾ ਹਨ।

ਕੇਤੀਆ ਸੁਰਤੀ ਸੇਵਕ ਕੇਤੇ ਨਾਨਕ ਅੰਤੁ ਨ ਅੰਤੁ ॥੩੫॥

ਏ, ਏ ਇਤਨੇ ਸਾਰੇ ਵੇਦ ਤੇ ਤੁੰਦੇ ਸੇਵਕ ਤੇ ਇਤਨੇ ਸਾਰੇ ਤੁੰਦੇ ਸੇਵਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਆਖਨਾ ਏ ਜੇ ਤੁੰਦੀ ਰਚਨਾ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨੇਏ ਏ ਇਨੋਂ ਸਾਰੋਂ ਦਾ ਅੰਤ ਜ਼ਾਨ ਖੰਡ ਚ ਜਾਏਯੈ ਜਿਥੋਂ ਜੀਵ ਜ਼ਾਨੀ ਹੋਏ ਜੰਦਾ ਏ।

ਗਿਆਨ ਖੰਡ ਮਹਿ ਗਿਆਨੁ ਪਰਚੰਡੁ ॥

ਏ ਜ਼ਾਨ ਖੰਡ ਚ ਦਸ਼ੇਆ ਗੇਦਾ ਜ਼ਾਨ ਸ਼ਕਤਿਸ਼ਾਲੀ ਏ।

ਤਿਥੈ ਨਾਦ ਬਿਨੋਦ ਕੋਡ ਅਨੰਦੁ ॥

ਏ ਇਸ ਭਾਗ ਚ ਇਕ ਸੁਰੀਲਾ, ਆਨੰਦਮਧ ਤੇ ਜਿਜ਼ਾਸੁ ਆਨੰਦ ਏ।

ਸਰਮ ਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਰੂਪੁ ॥

ਏ ਸ਼ਰਮ ਖੰਡ ਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਕਤਿ ਗੀ ਮਹਤਵਪੂਰਨ ਮਨੇਆ ਜੰਦਾ ਏ ਜੇਹੜੇ ਸੰਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਕਤਿ ਕਰਨੇ ਦੀ ਪਹਲ ਕਰਦੇ ਨ।

ਤਿਥੈ ਘਾੜਤਿ ਘੜੀਐ ਬਹੁਤੁ ਅਨੂਪੁ ॥

ਏ ਇਸ ਚਰਣ ਚ ਸ਼ਰਮ ਖੰਡ ਚ ਪ੍ਰਭੂ ਮਨ ਆਸੇਆ ਅਨੋਖੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਇਕ ਰੂਪ ਪੈਦਾ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਤਾ ਕੀਆ ਗਲਾ ਕਥੀਆ ਨਾ ਜਾਹਿ ॥

ਏ ਉਂਦੀ ਗਲੇਂ ਗੀ ਨੇੜੇ ਦਸੇਆ ਜਾਇ ਸਕਦਾ।

ਜੇ ਕੇ ਕਹੈ ਪਿਛੈ ਪਛੁਤਾਇ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਉਸੀ ਤਾਰੀਫ ਕਰਨੇ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਏ ਤਾਂ ਭੀ ਉਸੀ ਬਾਦ ਚ ਪਛਤਾਵਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਏ।

ਤਿਥੈ ਘੜੀਐ ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਮਨਿ ਬੁਧਿ ॥

ਏ ਉਥੇ ਵੇਦ, ਸ਼੍ਰੁਤਿ, ਜ਼ਾਨ, ਮਨ ਤੇ ਬੁਝਿ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਤਿਥੈ ਘੜੀਐ ਸੁਰਾ ਸਿਧਾ ਕੀ ਸੁਧਿ ॥੩੬॥

ਏ , ਏ ਉਥੇ ਈਸ਼ਵਰੀਧ ਬੁਝਿ ਤੇ ਸਿਧ ਅਵਸਥਾ ਹਾਸਲ ਕਰਨੇ ਦੇ ਦੇਵਤਾਏ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋਂਦਾ ਏ। ੩੬ ॥

ਕਰਮ ਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜੇਰੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਪਾਨੇ ਆਲੇ ਉਪਾਸਕ ਦੀ ਗਲ਼ ਤਾਕਤਵਰ ਹੋਇ ਜੰਦੀ ਏ।

ਤਿਥੈ ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ॥

ਏ ਜਿਥੇ ਇਹ ਉਪਾਸਕ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਉਥੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ।

ਤਿਥੈ ਜੇਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰ ॥

ਏ ਉਨ ਉਪਾਸਕ ਵਿਚ ਸ਼ਰੀਰ ਜੀਤਣ ਵਾਲੇ ਯੋਧਾ, ਭੰਦਰਿਆਂ ਜੀਤਣ ਵਾਲੇ ਮਹਾਨ ਯੋਧਾ ਤੇ ਯੋਧਾ ਵੀ ਹਨ।

ਤਿਨ ਮਹਿ ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰ ॥

ਏ ਭਗਵਾਨ ਰਾਮ ਇਨ੍ਹੇ ਸਿਧ ਬਣੇ ਰਹੇ ਹੈਂ।

ਤਿਥੈ ਸੀਤੋ ਸੀਤਾ ਮਹਿਮਾ ਮਾਹਿ ॥

ਏ ਰਾਮ ਦੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਰੂਪ ਰਾਮ ਦੇ ਕਨੈ-ਕਨੈ ਮਹਿਮਾ ਰੂਪ ਚ ਸੀਤਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਜਿਨ੍ਹਾ ਚਮਕਦਾਰ ਏ ਤੇ ਮਨ ਗੀ ਠੰਡਾ ਕਰਦੀ ਏ। ਏਸੀ ਸਥਿਤਿ ਚ ਉਪਾਸਕ ਪੂਰੀ ਚਾਲੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਚ ਡੁਬੀ ਜੰਦੇ ਨ। , ਏ ਏਸਾ ਰੂਪ ਪਾਨੇ ਵਾਲੇ ਦੇ ਗੁਣ ਦਾ ਵਰਨਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਨਾ ਓਹਿ ਮਰਹਿ ਨ ਠਾਗੇ ਜਾਹਿ ॥

ਏ ਉਹ ਉਪਾਸਕ ਨਾ ਮਰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਧੋਖਾ

ਜਿਨ ਕੈ ਰਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਭਗਵਾਨ ਰਾਮ ਦਾ ਰੂਪ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।

ਤਿਥੈ ਭਗਤ ਵਸਹਿ ਕੇ ਲੇਅ ॥

ਏ ਕੌਣੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਭਕਤ ਉਥੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਕਰਹਿ ਅਨੰਦੁ ਸਚਾ ਮਨਿ ਸੋਇ ॥

ਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਸਚਾ ਰੂਪ ਬਸਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸੁਖਾਂ ਨੂੰ ਪਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਚ ਖੰਡਿ ਵਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਏ ਸਚਾਈ ਗੀ ਧਾਰਣ ਕਰਨੇ ਆਹੁੰ ਦੇ ਦਿਲੈ ਚ ਨਿਰਾਕਾਰ ਰੂਪ ਚ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦਾ ਏ, ਧਾਨੀ ਵੈਕੁਠ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਚ ਜਿਥੇ ਸਦਗੁਣੀ ਲੋਕ ਰਹਿੰਦੇ ਨ, ਓਹੁ ਸਰਗੁਨ ਦੇ ਰੂਪ ਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਰੂਪ ਚ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦਾ ਏ।

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥

ਏ ਏਹੁ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਕਰਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਗੀ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰਨੈ ਦਿਖਦਾ ਏ, ਧਾਨੀ ਉਸੀ ਪੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਏ।

ਤਿਥੈ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਵਰਭੰਡ ॥

॥ ਉਸ ਸਚਖੰਡ ਵਿਚ ਅਨੰਤ ਖੰਡ, ਮੰਡਲਾਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਹੈ।

ਜੇ ਕੇ ਕਥੈ ਤ ਅੰਤ ਨ ਅੰਤ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਇਸਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਦਸਦਾ ਏ ਤਾਂ ਅੰਤ ਨੇੜੀ ਲੱਭੀ ਸਕਦਾ ਕੀਜੇ ਏਹੁ ਅਨੰਤ ਏ।

ਤਿਥੈ ਲੇਅ ਲੇਅ ਆਕਾਰ ॥

ਏ ਕੌਣੀ ਸੰਸਾਰ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਜੂਦ ਵੀ ਕੌਣੀ ਹਨ।

ਜਿਵ ਜਿਵ ਹੁਕਮੁ ਤਿਵੈ ਤਿਵ ਕਾਰ ॥

ਏ ਫਿਰੀ ਓਹੁ ਸਰਵਸ਼ਕਤਿਮਾਨ ਪਰਮੇਸਰੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਨ।

ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ ਕਰਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਏ ਓਹੁ ਅਪਣੇ ਆਸੇਆ ਰਚੇ ਗੇਦੇ ਇਸ ਦੁਨਿਆ ਗੀ ਦਿਖਣੇ ਤੇ ਅਪਣੇ ਭਲੇ-ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਸੋਚਣੇ ਦੇ ਬਾਦ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇ ਜੰਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਕਥਨਾ ਕਰੜਾ ਸਾਰੁ ॥੩੭॥

ਏ, ਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ ਕਿ ਉਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਮੂਲ ਸਾਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਜਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਜਤੁ ਪਾਹਾਰਾ ਧੀਰਜੁ ਸੁਨਿਆਰੁ ॥

ਏ ਝੰਡਿਆਂ ਦੇ ਨਿਧੰਤਰਣ ਦੇ ਰੂਪ ਚ ਮਟੀ ਹੋਨੀ ਚਾਹਿਦੀ, ਸੰਧਮ ਦੇ ਰੂਪ ਚ ਸੋਨਾਰ ਹੋਨੀ ਚਾਹਿਦੀ।

ਅਹਰਣਿ ਮਤਿ ਵੇਦੁ ਹਥੀਆਰੁ ॥

ਏ ਗੁਰੁ ਜ਼ਾਨ ਜ਼ਾਨ ਕੇ ਰੂਪ ਮੇਂ ਹਥੀਝਾ ਬਨੇ।

ਭਉ ਖਲਾ ਅਗਨਿ ਤਪ ਤਾਉ ॥

ਏ ਬੁਰਾਝ ਦੇ ਡਰ ਗੀ ਬੇਲ ਤੇ ਤਪਸਵੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਗਰਮੀ ਗੀ ਅਗ ਦੀ ਗਰਮੀ ਚ ਬਦਲੋ।

ਭਾਂਡਾ ਭਾਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਤੁ ਢਾਲਿ ॥

ਏ ਦਿਲ ਦੇ ਝੁਕ ਗੀ ਬਰਤਨ ਬਨਾਨਾ ਚਾਹਿਦਾ ਤੇ ਉਸ ਚ ਨਾਮ ਦਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪਿਘਲਨਾ ਚਾਹਿਦਾ।

ਘੜੀਐ ਸਬਦੁ ਸਚੀ ਟਕਸਾਲ ॥

ਏ ਨੈਤਿਕ ਜੀਵਨ ਝੁਕ ਸਚੇ ਟਕਸਾਲ ਚ ਪੈਦਾ ਹੋਂਦਾ ਏ। ਸਤਲਬ ਏਸੇ ਪੁਦੀਨੇ ਤੋਂ ਹੀ ਸਦਗੁਣੀ ਜੀਵਨ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰਮੁ ਤਿਨ ਕਾਰ ॥

ਏ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਦਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਸਿਰਫ਼ ਉਨੇਂਗੀ ਗੈ ਕਰਨੇ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥੩੮॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਏਸੇ ਸਦਗੁਣੀ ਆਤਮਾਏਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕਰਨੈ, ਕ੍ਰਪਾ ਦੇ ਸਾਗਰ। , ਏ ੩੮ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਏ ਸਲੋਕੂ ॥

ਪਵਣੁ ਗੁਰੂ ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਧਰਤਿ ਮਹਤੁ ॥

ਏ ਹਵਾ ਹੀ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਦਾ ਮਾਲਿਕ, ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਤੇ ਧਰਤੀ ਮਹਾਨ ਮਾਤਾ।

ਦਿਵਸੁ ਰਾਤਿ ਦੁਇ ਦਾਈ ਦਾਇਆ ਖੇਲੈ ਸਗਲ ਜਗਤੁ ॥

ਏ ਦਿਨ ਰਾਤ ਨਰਸ਼ ਤੇ ਨਰਸ਼ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਬਚ੍ਹੇਂ ਗੀ ਖਿਲਾਨੇ ਆਲੇਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨ ਤੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨਿਆ ਉਂਦੀ ਗੋਦ ਚ ਖੇਡਦੀ ਏ।

ਚੰਗਿਆਈਆ ਬੁਰਿਆਈਆ ਵਾਚੈ ਧਰਮੁ ਹਦੂਰਿ ॥

ਏ ਉਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਸ਼ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਸ਼ੁੱਭ ਅਸ਼ੁੱਭ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਹੋਵੇਗੀ।

ਕਰਮੀ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਕੇ ਨੇੜੈ ਕੇ ਦੂਰਿ ॥

ਏ ਅਪਨੇ ਸ਼ੁੱਭ ਤੇ ਸ਼ੁੱਭ ਕਰਮ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਤੌਰ ਉੱਪਰ ਇਕ ਜੀਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਂ ਦੂਰ ਹੋਏ ਜੰਦਾ ਏ।

ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗਏ ਮਸਕਤਿ ਘਾਲਿ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਵਾਲੇ, ਜਪ, ਤਪਸ਼ਿਆ ਵਗੈਰਹ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੇਹਨਤ, ਸਫਲ ਹੋ ਚੁਕੀ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਕੇਤੀ ਛੁਟੀ ਨਾਲਿ ॥੧॥

ਏ, ਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਆਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਏਸੇ ਅਢਲੇ ਜੀਵ ਦੇ ਚੇਹਰੇ ਉਜ਼ਵਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਕੋਈ ਜੀਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਚਲ ਕੇ ਧਾਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਚਲ ਕੇ ਜੀਵਨ ਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਚਕਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਚੁਕੇ ਹਨ। ੧॥

ਅਰਦਾਸ

ਦੁਆ

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਇਕ ਹੀ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਜੀਤ ਅਦਭੁਤ ਗੁਰੂ (ਪਰਮਾਤਮਾ) ਦੀ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ।

ਆਦਰਯੋਗੀ ਤਲਵਾਰ (ਭੁਰੇ ਕਰਨੇ ਆਲੇ ਦੇ ਨਾਸ਼ਕ ਦੇ ਰੂਪ ਚ ਪਰਮਾਤਮਾ) ਸਾਫ਼ੀ ਮਦਦ ਕਰਨ!

ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦॥

ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਠ ਕੀ ਗਈ ਆਦਰਯੋਗੀ ਤਲਵਾਰ ਕਾ ਓਡ।

ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੋਤੀ ਸਿਮਰਿ ਕੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਈਂ ਧਿਆਇ ॥

ਪੈਛੇ ਤਲਵਾਰ (ਭੁਰੇ ਕਰਨੇ ਆਲੇ ਦੇ ਨਾਸ਼ਕ ਦੇ ਰੂਪ ਚ ਪਰਮਾਤਮਾ) ਗੀ ਯਾਦ ਕਰੋ; ਫਿਰ ਨਾਨਕ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰੋ (ਉਸ ਦੇ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨ ਉਪਰ ਟਿਕੋ)।

ਫਿਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਤੇ ਅਮਰਦਾਸ ਰਾਮਦਾਸੈ ਹੋਈਂ ਸਹਾਇ ॥

ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ, ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਤੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਦਾ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤੇ ਧਿਆਨ ਕਰੋ; ਓਹ੍ ਸਾਫ਼ੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ! (ਉਂਦੇ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨ ਉਪਰ ਟਿਕਨਾ)

ਅਰਜਨ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਸਿਮਰੈ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਰਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ, ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਐਵੇਂ ਆਦਰਯੋਗੀ ਗੁਰੂ ਹਰ ਰਾਏ ਕੋ ਯਾਦ ਕਰੋ ਐਵੇਂ ਧਿਆਨ ਕਰੋ। (ਉਂਦੇ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨ ਉਪਰ ਟਿਕਨਾ)

ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਧਿਆਈਐ ਜਿਸ ਡਿਠੈ ਸਭਿ ਦੁਖ ਜਾਇ ॥

ਆਦਰਯੋਗੀ ਗੁਰੂ ਹਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤੇ ਧਿਆਨ ਕਰੋ, ਜਿਸਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਨੇ ਕਰਕੇ ਸਾਰੇ ਪੀੜ ਲੁਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਨ। (ਉਂਦੇ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨ ਉਪਰ ਟਿਕਨਾ)

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰਿਐ ਘਰ ਨਉ ਨਿਧਿ ਆਵੈ ਧਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤੇ ਫਿਰ ਨੌ ਸ੍ਰੋਤ ਆਤਮਕ ਧਨ ਦੇ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਚ ਤੁੰਦੇ ਘਰ ਆਂਗਨ।

ਸਭ ਥਾਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥

ਓ ਭਗਵਾਨ ! ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਿਐ ਹਰ ਥਾਏ ਪਰ ਅਸੇਂਗੀ ਰਸਤਾ ਦਸਿਐ ਸਾਫ਼ੀ ਮਦਦ ਕਰੋ।

ਦਸਵਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ! ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ॥

ਆਦਰਯੋਗ ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋ ਧਿਆਨ ਕਰੋ (ਉਨਕੇ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨ ਪਰ ਟਿਕਨਾ)।
ਓ ਮਹਾਨ ! ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਿਐ ਹਰ ਥਾਹੈ ਪਰ ਅਸੇਂਗੀ ਰਸਤਾ ਦਸਿਐ ਸਾਫੀ ਮਦਦ ਕਰੋ।

ਦਸਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਦੀ ਜੇਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਆਦਰਯੋਗ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਚ ਨਿਹਿਤ ਦਸ ਰਾਜਾਏ ਦੀ ਦਿਵਯ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੀ ਸੋਚੋ ਤੇ ਮਨਨ ਕਰੋ ਤੇ
ਅਪਨੇ ਵਿਚਾਰੋਂ ਹੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਦਿਵਯ ਸਿੱਖਿਆ ਚ ਮੋੜੋ ਤੇ ਉਂਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਸੁਖ ਪਾਓ; ਉਚਾਰ
ਵਾਹੇ ਗੁਰੂ (ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਮਹਾਨ) !

**ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਚੌਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ, ਚਾਲੀਆਂ ਮੁਕਤਿਆਂ, ਹਠੀਆਂ ਜਪੀਆਂ, ਤਪੀਆਂ,
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਮ ਜਪਿਆ, ਵੰਡ ਛਕਿਆ, ਦੇਗ ਚਲਾਈ, ਤੇਗ ਵਾਹੀ, ਦੇਖ ਕੇ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ,
ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਸਚਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ, ਖਾਲਸਾ ਜੀ ! ਬੋਲੇ ਜੀ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ!**

ਪੰਜ ਪ੍ਰਿਯਜਨੇਂ ਦੇ, ਚਾਰ ਪੁੱਤਰੇਂ ਦੇ (ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦੇ); ਚਾਲੀਸ ਸ਼ਹੀਦੀਂ ਦਾ; ਅਦਮ੍ਯ ਵਫ਼ਾ ਸੰਕਲਪ ਦੇ
ਵੀਰ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ; ਨਾਮ ਦੇ ਰੰਗ ਚ ਡੁਬੀ ਦੀ ਭਕਤੀ ਦਾ; ਨਾਮ ਚ ਲੀਨ ਹੋਨੇ ਆਲੇਂ ਦਾ; ਉਨੇਂ ਲੋਕੇਂ ਦਾ ਜੇਹੜੇ
ਨਾਮ ਹੀ ਧਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤੇ ਅਪਨਾ ਖਾਨਾ ਸਾਥੀ ਚ ਭੰਡਦੇ ਹੋ; ਮੁਫਤ ਰਸੋਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨੇ ਆਲੇਂ ਦਾ;
(ਸਚਾਈ ਹੀ ਬਚਾਨੇ ਆਸ਼ੇ) ਅਪਨੀ ਤਲਵਾਰ ਚਲਾਨੇ ਆਲੇਂ ਦਾ; ਉਨੇਂ ਲੋਕੇਂ ਦਾ ਜੇਹੜੇ ਦੁਆ ਦੀ ਖਾਮੀਏਂ ਹੀ
ਨਜ਼ਰ ਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ; ਉਪਰ ਦਿੱਤੇ ਗੇਦੇ ਸਾਰੇ ਸੁਫਲ ਤੇ ਸਚੇ ਭਕਤ ਹੋ; ਉਚਾਰ ਵਾਹੇ ਗੁਰੂ (ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਤ
ਮਹਾਨ) !

**ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਸਿੰਘਣੀਆਂ ਨੇ ਧਰਮ ਹੇਤ ਸੀਸ ਦਿੱਤੇ, ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਟਾਏ, ਖੋਪਰੀਆਂ ਲੁਹਾਈਆਂ,
ਚਰਖੜੀਆਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ, ਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਚਿਰਾਏ ਗਏ, ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ
ਕੀਤੀਆਂ, ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹਾਰਿਆ, ਸਿੱਖੀ ਕੇਸਾਂ ਸੁਆਸਾਂ ਨਾਲ ਨਿਬਾਹੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ
ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ! ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!**

ਸੋਚੋ ਤੇ ਧਿਆਨ ਕਰੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਹਾਦੁਰ ਸਿੱਖ ਮਰਦੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਜਨਾਨਿਆਂ ਦੀ ਅਨੋਖੀ ਸੇਵਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ
ਸਿਰ ਬਲਿਦਾਨ ਕੀਤਾ ਲੇਕਿਨ ਅਪਨਾ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਕੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ; ਜਿਨੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਹਰ ਇਕ ਜੋੜ ਕੋਲਾ
ਅਪਨੇ ਆਪ ਹੀ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਕਰੀ ਲੇਤਾ; ਜਿਸਨੇ ਉਂਦੀ ਖੋਪੜੀ ਕਢੀ ਲੇਈ; ਜੇਹੜੇ ਬੜੀ ਗੇਦੇ ਹੋ ਤੇ
ਪਹਿਏਂ ਉਪਰ ਧੁਮਦੇ ਹੋ ਤੇ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਹੋਈ ਗੇਦੇ ਹੋ; ਜਿਨ੍ਹੇਂ ਆਰੀ ਕਰੇ ਕਟੇ ਗੇ; ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਜਿੰਦਾ
ਚਮੜੀ ਕਢੀ ਗੇਈ ਹੀ; ਗੁਰਵਾਰਾ ਦੀ ਗਰਿਮਾ ਕਾਧਮ ਰਖਣ ਵਾਸਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁਦ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕੀਤੀ;
ਜਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਸਿੱਖ ਆਸ਼ਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨੇਈ ਕੀਤਾ; ਜਿਨੇ ਅਪਨਾ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਰਖੇ ਤੇ ਅਪਨੇ ਲੰਬੇ ਬਾਲੇਂ
ਹੀ ਆਖਰੀ ਸਾਂਸ ਤਕਰ ਬਚਾਈ ਲੇਤਾ; ਉਚਾਰ ਵਾਹੇ ਗੁਰੂ (ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਮਹਾਨ) !

ਪੰਜਾਂ ਤਖਤਾਂ, ਸਰਬੱਤ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਅਪਨੇ ਵਿਚਾਰ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੀਟੇਂ ਤੇ ਸਾਰੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾਂ ਉਪਰ ਮੋੜੋ; ਉਚਾਰ ਵਾਹੇ ਗੁਰੂ (ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਤ

ਸੇਈ ਪਿਆਰੇ ਮੇਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆਂ ਤੇਰਾ ਨ ਚਿੱਤ ਆਵੇ। ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ, ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਸਰਬੱਤ ਦਾ ਭਲਾ।

ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਿਐ ਅਸੇਂਗੀ ਤਨੇਂ ਸਚੇ ਭਕਤੋਂ ਕਨੈ ਮਿਲਨੇ ਦਾ ਕਮ ਕਰੋ ਜਿੰਦੇ ਕਨੈ, ਅਸ ਤੁੰਦਾ ਨਾਂਸ ਧਾਦ ਕਰੀ ਸਕਚੇ ਤੇ ਤੁੰਦਾ ਮਨਨ ਕਰੀ ਸਕਨੇ ਆਂ। ਏ ਰਬ ! ਸਚੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਜਰਿਐ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਤਦਾਤ ਹੋਵੇ, ਤੇ ਤੇਰੀ ਮਰਜੀ ਦੇ ਸੁਤਾਬਿਕ ਸਾਰੇ ਤਰਕੀ ਹੋਵੇ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ

ਖਾਲਸਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਏ; ਸਾਰੀ ਜੀਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਜੀਤ ਏ।

आत्मा दी यात्रा पर निकलो: अपनी आत्मा गी पोशित करो

अपनी आध्यात्मिक यात्रा गी उंचाई पर लेई जाने ते जीवन च गहरा अर्थ हासल करने आस्तै अभ्यास दी खोज करो।

यात्रा लेई सिक्ख धर्म दे त्रै बुनियादी सिद्धांत:

नाम जपना: दिव्य स्मरण करना

किरात करनी: ईमानदारी कत्रे कम्म करो

वंद छकना: दूजे नाल सांझा करना

आध्यात्मिक मुक्ति (मुक्ति) ते न्यायपूर्ण समाज दी ओर सानु मार्गदर्शन करो। गुरु ग्रंथ साहब च निहित एह सिद्धांत सिक्ख जीवन दी आधारशिला बनांदे न।

चौथा गुरु राम दास जी दी रोजमर्रा दे अभ्यास आस्तै बुद्धि: गुरु ग्रंथ साहब (पृष्ठ 305-306) च ओह इक सिख दे रोजमर्रा दे आध्यात्मिक यात्रा दे बारे च गहरी जानकारी दिंदे न:

दिन दा पैहला कम्म: गुरु दा इक सच्चा चेला हर दिन दी शुरुआत प्यार कत्रे दिव्य स्मरण कत्रे करदा ऐ।

तन ते मन गी शुद्ध करो: जल्दी उठो, नहाओ, ते परमात्मा दी याद च डुबकी लाओ, अपनी आत्मा गी दिव्य अमृत च नहाए दा एहसास करो।

स्मरण दे जरिए रिहाई: गुरु दी शिक्षा दा पालन करना ते भक्ति कत्रे परमात्मा दे नांS गी याद करने कत्रे सांसारिक लगाव दे कारण होने आह्ने दुख ते अंदरूनी उथल-पुथल दूर होई जंदे न।

गाओ ते चिंतन करो: लगातार ईश्वरीय स्तुति गाओ ते अपने पूरे रोजमर्रा दे कम्मं च ईश्वरीय नाम उप्पर चिंतन करो।

शांति दा बीकन बनो : जो गुरु दा अनुयायी हर सांस नाल प्यार नाल ईश्वरीय नाम याद करदा है, ओ निश्चित ते प्रेरणादायक आत्मा बण जांदा है।

दिव्य प्रज्ञा पाओ : गुरु इस गहरी ज्ञान गी उन लोकें गी दिंदा ऐ जिनेंगी अपनी कृपा हासल होई ऐ।

दूजे गी प्रेरित करो: गुरु नानक उस शिष्य गी प्रणाम करदे न जेहड़ा न सिर्फ परमात्मा दा नांS याद करदा ऐ बल्कि दूएं गी बी इ'यां करने लेई प्रेरित करदा ऐ।

दुर्लभ ते अनमोल आत्माएं: सच्चे समर्पित व्यक्ति दुर्लभ न, फिरी बी उंदी परमात्मा दी स्मरण कन्नै आध्यात्मिक रूप च अनगिनत होर लोकें गी फायदा होंदा ऐ।

नकारात्मकता कोला बचो: गुरु दी शिक्षाएं गी नजरअंदाज करने आहें कोला अपने आप गी दूर करो ते आध्यात्मिक अज्ञानता दे चक्र च फसे दे रौहो। तुंदी मौजूदगी च मिट्टी-मीठी बोलने आहें पर तुंदी पीठ पिच्छे नकारात्मकता फैलाने आहें कोला सावधान रौहो।

सफर दे वास्ते दर्शन

सिक्ख धर्म दे दर्शन दी खासियत ऐ तर्क, व्यापकता ते आध्यात्मिक ते भौतिक दुनिया दे प्रति इसदा "बिना फ़िल" दृष्टिकोण। इसदा धर्मशास्त्र सादगी कन्नै चित्रत ऐ। सिक्ख नैतिकता च व्यक्ति दे आत्म-प्रति कर्तव्य ते समाज दे प्रति कर्तव्य (संगत) च कोई टकराव नेई ऐ।

सिक्ख धर्म गुरु नानक ने कोई 500 साल पहले स्थापित सब तों कम उम्र दा विश्व धर्म है। एह इक परमात्मा ते ब्रह्मांड दे सृष्टिकर्ता (वाहेगुरु) दे विश्वास उपपर जोर दिंदा ऐ। एह अनन्त आनंद दा इक साधारण सीधा रस्ता पेश करदा ऐ ते प्रेम ते सार्वभौमिक भाईचारे दा संदेश फैलांदा ऐ। सिक्ख धर्म सख्ती कन्नै इकेश्वरवादी आस्था ऐ ते परमात्मा गी इकमात्र ऐसा मनदा ऐ जेहड़ा समें जां स्थान दी सीमा दे अधीन नेई ऐ। सिक्ख धर्म दा मानना ऐ जे इक गै परमात्मा ऐ, जेहड़ा सृष्टिकर्ता, पोशक, विनाशक ऐ ते मनुक्खी रूप नेई लैंदा। अवतार दे सिद्धांत दी सिक्ख धर्म च कोई जगह नेई ऐ। इस च देवी-देवता ते होर देवताएं गी कोई मूल्य नेई दिता जंदा।

सिक्ख धर्म च नैतिकता ते धर्म इक साथ चलदे न। आध्यात्मिक विकास दी दिशा च कदम रखने आस्तै रोजमर्रा दे जीवन च नैतिक गुणें दा संस्कार करना ते गुणें दा अभ्यास करना होगा। ईमानदारी, करुणा, उदारता, धैर्य ते नम्रता जनेह् गुण प्रयासें ते दृढ़ता कन्नै गै पैदा होई सकदे न। साढ़े महान गुरुएं दे जीवन इस दिशा च प्रेरणा दा स्रोत ऐ।

सिक्ख धर्म सिखांदा है कि मनुख दे जीवन दा लक्ष्य जन्म-मरण दा चक्र तोड़ के परमात्मा विच विलीन होना है। गुरु दी शिक्षा दा पालन, पवित्र नाम (नाम) दा ध्यान ते सेवा ते दान दे कम्में गी पूरा करियै एह पूरा कीता जाई सकदा ऐ।

नाम मार्ग परमात्मा दी याद च रोजाना भक्ति पर जोर दिंदा ऐ। मुक्ति हासल करने आस्तै पंज भावनाएं अर्थात काम (इच्छा), क्रोध (क्रोध), लोआभ (लोभ), मोह (संसारिक लगाव) ते अहंकर (गर्व) गी नियंत्रित करना पौंदा ऐ। union सिक्ख धर्म च उपवास ते तीर्थ, शगुन ते तप जनेह् संस्कार ते नियमित प्रथाएं गी नकार दिता जंदा ऐ। मनुक्खी जीवन दा लक्ष्य परमात्मा कन्नै विलीन होना ऐ ते एह गुरु ग्रंथ साहब दी शिक्षाएं दा पालन करियै पूरा होंदा ऐ। सिक्ख धर्म च भगती मार्ग या भक्ति दे मार्ग पर जोर दिता जंदा ऐ। एह, हालांकि, जियान मार्ग (ज्ञान दा मार्ग) ते करम मार्ग (कर्म दा मार्ग) दे महत्व गी पन्छानदा ऐ। एह आध्यात्मिक लक्ष्य तकर पुज्जने आस्तै परमेश्वर दी कृपा हासल करने दी लोड़ उपपर सारें शा मता जोर दिंदा ऐ।

सिक्ख धर्म इक आधुनिक, तार्किक ते व्यावहारिक धर्म ऐ। एह मनदा ऐ जे सामान्य परिवार-जीवन (ग्राहस्त) मुक्ति च कोई बाधा नेई ऐ। मुक्ति हासल करने आस्तै ब्रह्मचर्य जां संसार दा त्याग जरूरी नेई ऐ। संसारी बीमारियें ते प्रलोभनें दे बिच्च विरक्त जीना संभव ऐ। इक भक्त गी दुनिया च जीना चाहिदा ते फिर बी अपना सिर सामान्य तनाव ते उथल-पुथल कोला उपपर गै रक्खना चाहिदा। उसी इक विद्वान सिपाही होना चाहिदा, ते परमात्मा आस्तै संत होना चाहिदा।

सिक्ख धर्म इक विश्वव्यापी ते "धर्मनिरपेक्ष धर्म" ऐ ते इस चाल्ली जाति, पंथ, जाति जां लिंग दे आधार उपर सारे भेदें गी नकारदा ऐ। एह मनदा ऐ जे परमात्मा दी नजर च सारे मनुक्ख बराबर न। गुरुएं महिलाएं दी बराबरी उपर जोर दिता ते महिला शिशु हत्या ते सती (विधवा जलाने) प्रथा गी नकार दिता। उने विधवा पुनर्विवाह दा बी सक्रिय प्रचार कीता ते पुरदाह प्रणाली (घूंघट पहिने आली महिलाएं) गी नकार दिता। मन गी उंदे उपर केंद्रित रखने आस्तै पवित्र नांS (नाम) दा ध्यान करना ते सेवा ते दान दे कम्में गी पूरा करना होग। ईमानदार कम्म (किरात कर्ण) दे जरिए अपनी रोजी-रूटी कमाने दा इज्जत समझेआ जंदा ऐ न कि भीख मंगने जां बेईमानी दे साधनें कत्रै। वंद छकना, दूजे नाल सांझा करना, समाजी ज़िम्मेदारी बी है। व्यक्ति थमां जरूरतमंद लोकें दी मदद करने दी उम्मीद ऐ, दसबंध (उसदी कमाई दा 10%) दे राएं। सेवा, सामुदायिक सेवा बी सिक्ख धर्म दा अभिन्न अंग ऐ। हर गुरवारा च पाई जाने आली ते हर धर्म दे लोकें लेई खुल्ली मुफ्त सामुदायिक रसोई (लंगर) इस सामुदायिक सेवा दी इक अभिव्यक्ति ऐ।

सिक्ख धर्म आशावाद ते उम्मीद दी वकालत करदा ऐ। एह निराशावाद दी विचारधारा गी नेई मनदा। गुरुएं दा मानना हा जे इस जीवन दा इक मकसद ते इक लक्ष्य ऐ। एह आत्म ते परमात्मा दे एहसास दा मौका दिंदा ऐ। इत्थूं तगर जे मनुक्ख अपने कम्में दा जिम्मेदार बी ऐ। ओह अपने कम्में दे नतीजें थमां छूट दा दावा नेई करी सकदा। इस आस् ते उसी अपने कम् में च बड़ा सतर्क रौहना चाईदा।

सिक्ख शास्त्र गुरु ग्रंथ साहब सनातन गुरु है। एह इकमात्र धर्म ऐ जिसने पवित्र कताब गी धार्मिक गुरु दा दर्जा दिता ऐ। सिक्ख धर्म विच जिंदा इंसान गुरु (देहधारी) दी जगह नहीं।

महिलाओं की भूमिका

सिक्ख धर्म दे सिद्धांतें च आक्खेआ गेआ ऐ जे महिलाएं दी आत्मा पुरुषें दे समान ऐ ते उंदी आध्यात्मिकता गी खेती करने दा बराबर अधिकार ऐ। ओह धार्मिक मंडली दी अगुवाई करी सकदे न, अखंड मार्ग (पवित्र शास्त्रें दा लगातार पाठ) च हिस्सा लैई सकदे न, कीर्तन (मंडली च भजन गाना), ग्रंथी (पुरोहित) दे तौर उप्पर कम्म करी सकदे न। ओह सारे धार्मिक, सांस्कृतिक, सामाजिक ते धर्मनिरपेक्ष गतिविधियें च हिस्सा लैई सकदे न। सिक्ख धर्म पैहे बड्डे विश्व धर्म हे जेह्ड़े पुरुषें ते महिलाएं गी बराबरी दिंदे हे। गुरु नानक, ने लैंगिक आधारित समानता दा प्रचार कीता, ते उंदे बाद आने आले गुरु ने महिलाएं गी सिक्ख पूजा ते अभ्यास दी सारी गतिविधियें च पूरी चाल्ली हिस्सा लैने लेई प्रोत्साहित कीता।

गुरु ग्रंथ साहब च आखदा ऐ,

“स्त्रियां ते मर्द, सारें गी परमात्मा दी रचना ऐ। एह सब परमात्मा दा नाटक ऐ। नानक आखदा ऐ, तेरी सारी सृष्टि भलाई ते पवित्र ऐ” -एसजीजीएस पृष्ठ 304

सिख इतिहास ने महिलाएं दी भूमिका गी दर्ज कीता ऐ जेह्ड़ी उनेंगी पुरुषें दी सेवा, भक्ति, बलिदान, ते बहादुरी च बराबर दा चित्रण करदी ऐ। महिलाएं दी नैतिक गरिमा, सेवा, ते आत्मबलिदान दे मते सारे उदाहरण सिक्ख परंपरा च लिखे गेदे न।

सिक्ख धर्म दे मताबक पुरुष ते जनानी इक सिक्के दे दो पास्से होंदे न। परस्पर रिश्तें ते परस्पर निर्भरता दी व्यवस्था च जित्थें मनुक्ख जनानी कोला जन्म लैदा ऐ, ते जनानी पुरुष दे बीज थमां पैदा होंदी ऐ। सिक्ख धर्म दे मताबक मर्द बिना जनानी दे अपने जीवन च सुरक्षित ते पूरा महसूस नेई करी सकदा ते पुरुष दी सफलता दा सरबंध उस जनानी दे प्यार ते समर्थन कन्नै ऐ जेह्ड़ी उसी अपनी जिंदगी सांझा करदी ऐ, ते उल्टा बी। गुरु नानक ने कहा:

"[एह] इक जनानी ऐ जेह् डी दौड़ गी चलांदी ऐ" ते एह जे असेंगी "स्त्री गी शापित ते निंदा कीती गेदी नेई समझनी चाहिदी, [जदू] जनानी थमां नेता ते राजा पैदा होंदे न।" एसजीजीएस पृष्ठ 473 ऐ।

उद्धार: हेक अहम गाल कूं उठावण कित्ते हे कि क्या कोई धर्म जनानी कूं उद्धार हासिल करण, इथांह परमेश्वर दा एहसास या उच्चतम आध्यात्मिक क्षेत्र कूं हासिल करण एच सक्षम समझदा हे। गुरु ग्रंथ साहब च आखदा ऐ,

“सब जीवां विच प्रभू व्याप्त है, प्रभू सारे रूपां विच नर-नारी विच व्याप्त है” (गुरू ग्रंथ साहब, पृ.605)।

गुरु ग्रंथ साहब दे उपरले कथन तों परमात्मा दा प्रकाश दोनों लिंगां नाल बराबर टिकदा है। इस करिए गुरु दी शिक्षाएं दा पालन करियै पुरुष ते जनानी दोनों बराबर मुक्ति हासिल करी सकदे न।

कई धर्मा विच जनानी नूं मरद दी अध्यात्म विच बाधा समझया जांदा है, पर सिख धर्म विच नहीं। गुरु इस गल्ल गी नकारदे न। 'सिख धर्म पर वर्तमान विचार' च ऐलिस बसर्के ने आखेआ ऐ जे

"पैहले गुरु ने जनानी गी पुरुष दे बराबर बनाई दिता...स्त्री पुरुष आस्ते बाधा नेई ही, पर परमात्मा दी सेवा करने ते मुक्ति दी तलाश च इक साथी ही"।

ब्याह: गुरु नानक ने गृहस्थ दी सिफारिश कीती—गृहस्थ दा जीवन, ब्रह्मचर्य ते त्याग दे बजाय पति-पत्नी बराबर दे साथी हे ते दोनों उपर निष्ठा दा हुक्म दिता गेदा हा। पवित्र श्लोकें च घरेलू सुख गी इक पोषित आदर्श दे रूप च पेश कीता गेदा ऐ ते ब्याह ने परमात्मा कन्नै प्रेम दी अभिव्यक्ति आस्तै इक दौड़दा रूपक उपलब्ध करोआया हा। शुरुआती सिक्ख धर्म दे कवि ते सिख सिद्धांत दे आधिकारिक व्याख्याकार भाई गुरदास होरें महिलाएं गी बड़ा श्रद्धांजलि अर्पित करदे न। ओह आखदा ऐ:

"एक जनानी, अपने माता-पिता दे घर च पसंदीदा ऐ, अपने पिता ते मां दे प्यारे ऐ। अपने ससुराल दे घर च, ओह परिवार दा स्तंभ ऐ, उंदी सौभाग्य दी गारंटी ऐ... आध्यात्मिक बुद्धि च हिस्सा लैदी ऐ।" ते आत्मज्ञान ते उदात्त गुणें कन्नै संपन्न, इक जनानी, मनुक्ख दा दूआ आधा हिस्सा, उसी मुक्ति दे दरवाजे तगर पजांदी ऐ।" (वरण, वि. 16) ऐ।

बराबर दा दर्जा: पुरुष ते महिलाएं दे बराबर दा दर्जा सुनिश्चित करने आस्तै गुरुएं दीक्षा, शिक्षा जां संगत (पवित्र संगति) ते पंगाट (इक साथ खाना) गतिविधियें च हिस्सा लैने दे मामलें च लिंगें च कोई भेद नेई कीता। महिमा प्रकाश सरूप दास भल्ला हुंदे मुजब गुरु अमर दास होरें महिलाएं आसेआ घूंघट दे इस्तेमाल च बेइज्जती कीती। उने जनानियां गी चलें च किश समुदायें दी निगरानी करने दा कम्म सौंपेआ ते सती दे रिवाज दे खिलाफ प्रचार कीता। सिक्ख इतिहास च केई महिलाएं दे नां दर्ज न, जि'यां माता गुजरी माई भगो, माता सुंदरी, रानी साहब कौर, रानी सदा कौर ते महारानी जिंद कौर, जिनेंगी अपने समें दी घटनाएं च महत्वपूर्ण भूमिका निभाई ही

शिक्षा : सिक्ख धर्म च शिक्षा गी बड़ा जरूरी मन्नेआ जंदा ऐ। एह कुसै बी दी सफलता दी कुंजी ऐ। एह व्यक्तिगत विकास दी प्रक्रिया ऐ ते एह गै कारण ऐ जे 3 गुरु ने मते सारे स्कूल स्थापित कीते। गुरु ग्रंथ साहब च आखदा ऐ,

"सब दिव्य ज्ञान ते चिंतन गुरु दे जरिए हासल होंदा ऐ" (गुरु ग्रंथ साहब, पृ.831)।

सारें लेई शिक्षा जरूरी ऐ ते हर इक गी बेहतरीन बनाने लेई कम्म करना होग। 3 गुरु ने भेजे गए सिख मिशनरी च 52 जनानियां ही। 'सिख महिलाएं दी भूमिका ते स्थिति' च डा. मोहिन्दर कौर गिल लिखदे न जे "गुरु अमर दास गी यकीन हा जे कुसै बी शिक्षा गी उसलै तकर जड़ें नेई पाई सकदी जिसलै तकर ते जटूं तकर ओह महिला लोकें आसेआ स्वीकार नेई कीती जंदी"।

कपड़े ते पाबंदियां: महिलाएं गी घूंघट नेई लाने दी लोड़ दे अलावा सिख धर्म ड्रेस कोड दे बारे च इक साधारण पर बड़ा जरूरी बयान दिंदा ऐ। एह गल्ल सारे सिक्खें पर लागू होंदी ऐ चाहे ओह लिंग दी परवाह नेई करदे। गुरु ग्रंथ साहब च आखदा ऐ,

“उन कपड़े गी पहिने थमां बचो जिंदे च शरीर असहज होंदा ऐ ते मन बुरे विचारें कन्नै भरोचे दा होंदा ऐ।” एसजीजीएस, पृष्ठ 16 ऐ

इस चाल्ली सिक्खें गी एहसास होग जे किस चाल्ली दे कपड़े दिमाग गी बुरे विचारें कन्नै भरदे न ते उनेंगी उंदे कोला बचना चाहिदा। सिख महिलाएं गी किरपन (तलवार) ते होरनें कन्नै अपने बचाव दी उम्मीद ऐ, एह महिलाएं आस्तै बेजोड़ ऐ कीजे इतिहास च एह पैह्ली बारी ऐ जे महिलाएं थमां अपने बचाव दी उम्मीद कीती जंदी ही ते उनेंगी शारीरिक सुरक्षा आस्तै पुरुषें पर निर्भर होने दी उम्मीद नेई ऐ।

SGGS Quotes: “धरती ते आसमान च, मैं कोई सेकंड नेई दिक्खदा। सारी जनानियां ते मर्दे च उंदी रोशनी चमकी दी ऐ। ” Sggs Page 223. जनानी तों मर्द पैदा होंदा है; जनानी दे अंदर आदमी गर्भवती होंदा है; जनानी नाल ओह सगाई हो जांदा है ते शादी कर लैंदी है। नारी उस दा दोस्त बण जांदी है; जनानी दे जरिए आने वाली पीढ़ियां आंदीयां ने। जदों उसदी जनानी मरदी है तां ओह दूजी जनानी दी तलाश करदा है स्त्री गी ओह बन्नी जंदा ऐ तां उसी बुरा कीS आखना ऐ ?

दहेज दे बारे च: “हे मेरे रब, मेरा ब्याह दा तोहफा ते दहेज दे रूप च अपना नाम देओ।” श्री गुरु राम दास जी, पृष्ठ 78, पंक्ति 18 एसजीजीएस

पुरदाह दे अमल दे बारे च: “रहना, रहना, हे बहू - अपने चेहरे गी परदे कन्नै नेई ढकना। अंत च, इस कन्नै तुसेंगी आधा खोल बी नेई औग। तुंदे कोला पैह्ले आह्ला अपने चेहरे पर पर्दा लांदा हा।” ; परमात्मा दी स्तुति। -पृष्ठ 484, एसजीजीएस

जनानियां ते सचमुच सारें आत्माएं गी आध्यात्मिक जीवन जीने लेई सख्ती कन्नै प्रोत्साहित कीता जंदा हा: “आओ, मेरी प्यारी बहनें ते आध्यात्मिक साथी; मिगी अपने गले च नेड़में कन्नै गले लाओ। आओ इकट्ठे होई जाचे, ते साढ़े सर्वशक्तिमान पति प्रभु दी कहानियां सुनाचे।”-गुरु नानक , पृष्ठ 17, एसजीजीएस।

“मित्र, बाकी सारे पहनने सुख गी बर्बाद करदे न, अंगें गी जेहड़ा पहनना यातना ऐ, ते गंदी सोच कन्नै मन गी भरदा ऐ”-एसजीजीएस पृष्ठ 16

विजुअल हो

पगड़ी इक सिख दा अविभाज्य हिस्सा ऐ ते हमेशा रेहा ऐ। लगभग 1500 ई. ते सिक्ख धर्म दे संस्थापक गुरु नानक दे समे थमां सिक्ख पगड़ी पांदे आए न।

पगड़ी जां "पगरी" गी अक्सर "पग" जां "दस्तार" च घट्ट कीता जंदा ऐ, इक गै लेख आस्तै बक्ख-बक्ख बोलिये च बक्ख-बक्ख शब्द न। एह सारे शब्द उस कपड़े दा संदर्भ दिंदे न जेहड़ा पुरुष ते जनानी दोनों दे सिर गी ढकने आस्तै पहिने दे न। एह सिर दे पट्टी ऐ जिस च इक लम्मा दुपट्टे आह्ले कपड़े दा इक टुकड़ा सिर दे गोल च जख्म कीता जंदा ऐ जां कदे-कदे अंदरूनी "टोपी" जां पटका बी होंदा ऐ। भारत विच परंपरागत तौर ते पगड़ी सिर्फ समाज विच उच्ची हैसियत दे मरद ही पहनदे सन; निम्न दर्जे दे या निचली जाति दे मर्दे गी पगड़ी नेई पाने दी इजाजत ही।

हालांकि बिना कटे बालें गी रखना गुरु गोविंद सिंह ने आस्था दे पंज के या पंज लेखें च इक दे रूप च अनिवार्य कीता हा, पर 1469 च सिक्खी दी शुरूआत थमां गै एह सिक्ख धर्म कन्नै लंबे समे थमां गै गंभीरता कन्नै जुड़े दा ऐ। सिख धर्म दुनिया दा इकमात्र धर्म ऐ जिस च... जेहड़ी सभने वयस्क पुरुषे आस्तै पगड़ी पाना लाजमी ऐ। पश्चिमी मुखें च पगड़ी पाने आह्ले लोकें दा विशाल बहुमत सिक्ख ऐ। सिक्ख पगड़ी गी दस्तार बी आखदे न। 'दस्तार' इक फारसी शब्द ऐ। इसदा मतलब ऐ 'परमेसर दा हथ' जिसदा मतलब उदे आशीष दा मतलब ऐ।

सिक्ख अपनी कई ते विशिष्ट पगड़ी दे वास्ते मशहूर हन। परंपरागत तौर उपर पगड़ी इज्जत दा प्रतिनिधित्व करदी ऐ, ते लंबे समे थमां इक ऐसी चीज रेही ऐ जेहड़ी कुसै समे च सिर्फ कुलीनता आस्तै आरक्षित ही। भारत दे मुगल वर्चस्व दे दौरान सिर्फ मुसलमाने गी गै पगड़ी पाने दी इजाजत ही। सारे गैर मुसलमाने गी इक पहिने पर सख्त रोक लायी गई ही।

गुरु गोविंद सिंह होरे मुगलें दे इस उल्लंघन दी अवहेलना करदे होई अपने सारे सिक्खे गी पगड़ी पाने लेई आखेआ। एह उच्च नैतिक मानकें गी पन्छानदे होई पहिनेआ जाना हा जेहड़े उनेंगी अपने खालसा अनुयायिये आस्तै चार्ट कीते हे। ओह चाहन्दे हे जे उंदा खालसा अलग होऐ ते "दुनिया थमां बक्खरा खड़ोने" दा संकल्प होऐ। ओह चाहन्दे हे जे ओह उस बेजोड़ रस्ते पर चलन जेहड़ा सिक्ख गुरुएं आसेआ तय कीता गेदा हा। इस तर्हा इक पगड़ी वाला सिख हमेशा भीड़ विचों अलग खड़ा रेहा है, जिवें गुरु दा इरादा सी; कीजे ओह चाहन्दा हा जे उंदे 'संत-सैनिक' न सिर्फ आसानी कन्नै पछानने आह्ले होन, सगुआं आसानी कन्नै बी लब्धन।

जदों कोई सिख आदमी या जनानी पगड़ी पांदी है तां पगड़ी सिर्फ कपड़े दा पट्टी ही बंद हो जांदी है; कीजे सिक्ख दे सिर कन्नै इक गै होई जंदा ऐ। पगड़ी दे कन्नै-कन्नै सिक्खे आसेआ पहिने जाने आह्ले आस्था दे चार होर लेखें दा बी बेहद आध्यात्मिक ते लौकिक महत्व ऐ। जदके पगड़ी पहिने कन्नै जुड़े दे प्रतीकात्मकता मते सारे न — संप्रभुता, समर्पण, आत्मसम्मान, हिम्मत ते धर्मपरायणता, पर!, सिक्खे दा पगड़ी पाने दा मुख कारण एह दस्सना ऐ--अपना प्यार, आज्ञाकारिता ते संस्थापक आस्तै आदर खालसा गुरु गोबिंद सिंह।

उप्पर दित्ते गेदे हाइलाइट कीते गेदे शब्दें गी कुसै होर चीजै कन्नै बदलने दी लोड़ ऐ। 'कारण' हो सकदे ने।

"पगड़ी साढ़े आस्तै साढ़े गुरु दा तोहफा ऐ। एह ऐ जे अस किस चाल्ली अपने आप गी सिंह ते कौर दे तौर उप्पर ताज पांदि आं जेहड़े अपनी उच्ची चेतना आस्तै प्रतिबद्धता दे सिंहासन उप्पर बैठे दे न। पुरुषें ते जनानियें आस्तै एह प्रोजेक्टिव पछान राजसी, कृपा, ते विशिष्टता दा संदेश दिंदी ऐ।" .एह दूएँ गी संकेत ऐ जे अस अनंत दी छवि च रौहदे आं ते सारें दी सेवा करने आस्तै समर्पित आं पगड़ी पूरी करने दे अलावा कुसै होर चीजै दा प्रतिनिधित्व नेई करदी प्रतिबद्धता जदुं तुस अपनी पगड़ी बन्नी लैदे ओ तां तुस छह अरब लोकें च इक गै व्यक्ति दे रूप च बेखौफ खड़ोते दे ओ।

विनम्रता कुंजी सार अपने सफर च

विनम्रता सिक्ख धर्म दा इक महत्वपूर्ण पहलू ऐ। इसदे मुताबिक सिक्खें गी परमात्मा दे सामने नम्रता कन्नै झुकना पौंदा ऐ। विनम्रता या निमराता, पंजाबी च निकटता कन्नै जुड़े दे शब्द न। निमराता इक ऐसा गुण ऐ जिसदा गुरबानी च जोरदार प्रचार कीता जंदा ऐ। इस पंजाबी शब्द दा अनुवाद "नम्रता", "परोपकार" या "नम्रता" ऐ। कोई ऐसा व्यक्ति जिसदा दिमाग इस गल्ल कन्नै विचलित नेई होंदा जे ओह कुसै कोला बी बेहतर जां मता जरूरी ऐ।

समस्या क्षेत्र - उपर कोई सही वाक्य नेई

एह सारे मनुक्खें आस्तै पोशित करने आस्तै इक महत्वपूर्ण गुण ऐ ते एह इक सिक्ख दे दिमाग दा इक जरूरी हिस्सा ऐ ते एह गुण हर समें सिक्ख दे कन्नै-कन्नै होना लोड़चदा ऐ। सिक्ख शस्त्रागार च बाकी चार गुण न:

सच्चाई (सत), संतोष (संतोख), करुणा (दया) ते प्रेम(प्यार)।

एह पंज गुण सिक्ख आस्तै जरूरी न ते इन्हें गुणें गी संस्कारित करने ते उनेंगी अपने व्यक्तित्व दा हिस्सा बनाने आस्तै गुरबानी दा ध्यान ते पाठ करना उंदा फर्ज ऐ।

गुरबानी साहडे कोल की दस्सदी ऐ:

"नम्रता दा फल सहज शांति ते सुख ऐ। नम्रता कन्नै ओह परमात्मा, उत्कृष्टता दा खजाना, परमात्मा दा ध्यान करदे रौहदे न। परमात्मा-चेतन प्राणी नम्रता च डुब्बी गेदा ऐ। जिसदे दिल गी दयालुता कन्नै स्थाई नम्रता कन्नै आशीर्वाद दिता गेदा ऐ। सिक्ख धर्म नम्रता गी भीख मंगने दे रूप च पेश करदे न।" देवता दे सामने कटोरा।"

गुरु नानक, सिक्ख धर्म दा पैहला गुरु:

"अपने दिमाग च प्यार ते नम्रता कन्नै सुनना ते विश्वास करना अपने आप गी नाम कन्नै साफ करो, अंदर दी गहराई च पवित्र तीर्थ पर।"- एसजीजीएस पृष्ठ 4।

"संतोष गी अपनी बालियां, नम्रता गी अपनी भीख मंगने दा कटोरा बनाओ, ते ध्यान गी अपनी शरीर उपपर लाने आह्नी राखी बनाओ।"-एसजीजीएस पृष्ठ 6।

"नम्रता दे क्षेत्र च शब्द सुंदरता ऐ। अतुलनीय सुंदरता दे रूप उत्थें गै फैशन कीते गेदे न।" एसजीजीएस पेज 8।

"विनय, नम्रता औय सहज समझ भेयी सास औय ससुर हैं"-एसजीजीएस नृष्ठ 152।

अध्यात्म की ओर सफर

गुरु ग्रंथ साहब इक सनातन जीवित गुरु, सिख गुरु, हिन्दू ते मुस्लिम संत दी काव्य रचना ऐ। संकलन उंदे राएं परमात्मा आसेआ सारें मनुक्खें गी दित्ता गेदा वरदान ऐ। गुरु ग्रंथ साहब विच दर्शन किसे वी तरह दे अत्याचार दे बिना ईश्वरीय न्याय ते आधारित समाज दा है। जित्थें ग्रंथ हिंदू धर्म ते इस्लाम दे शास्त्रें गी स्वीकार करदा ऐ ते उंदा आदर करदा ऐ, उल्लें गै इसदा मतलब इन्हें कुसै बी धर्म कन्नै नैतिक मेल-मिलाप नेई ऐ। गुरु ग्रंथ साहब च महिलाएं गी पुरुषें दे बराबर भूमिका कन्नै बड़ा आदर दित्ता जंदा ऐ। महिलाएं दी आत्मा पुरुषें दे समान ऐ ते इस चाल्ली मुक्ति हासल करने दे बराबर मौके कन्नै अपनी आध्यात्मिकता दी खेती करने दा बराबर अधिकार ऐ। महिलाएं गी प्रमुख धार्मिक मंडली समेत सारे धार्मिक, सांस्कृतिक, सामाजिक, ते धर्मनिरपेक्ष गतिविधियें च हिस्सा लैई सकदा ऐ।

सिख धर्म बराबरी, समाजिक न्याय, इंसानियत दी सेवा, ते दुए धर्म आस्ते सहिष्णुता दी वकालत करदा ऐ। सिख धर्म दा जरूरी संदेश रोजमर्रा दे जीवन च करुणा, ईमानदारी, नम्रता ते उदारता दे आदर्शें दा अमल करदे होई हर सगें परमात्मा दी आध्यात्मिक भक्ति ते श्रद्धा ऐ। सिख धर्म दे त्रै मूल सिद्धांत न परमात्मा दा ध्यान ते याद करे, ईमानदार जीवन जीने आस्ते कम्म करना ते दुए कन्नै सांझा करना।

आत्मा आस्ते इस आध्यात्मिक यात्रा च जाने दा प्रयास करने आस्ते मती मती बधाइयां। अनुवाद कदें बी मूल दे नेड़े नेई होई सकदा, खास करियै जिसलै पूरा गुरु ग्रंथ साहब कविता च होंदा ऐ ते रूपक दे प्रयोग कन्नै कम्म बेहतरिन मुश्कल होई जंदा ऐ। दिव्य संदेश च हिन्दू & मुस्लिम पौराणिक कहानियां दा इस्तेमाल अक्सर प्रलाहद, हरनकाश, लक्ष्मी, ब्रह्मा बगैरा कीता जंदा ऐ कृपया इन्हें गी शाब्दिक रूप च नेई पढ़ो पर उंदे अंतर्निहित संदेश गी समझो। ध्यान इस गल्ल उप्पर ऐ के परमेसरे इक गै ऐ ते उंदे कन् ने मेल करना मनुख दे जीवन दा लक्ष्य ऐ।

एह कम्म बरें थमां केई स्वयंसेवकें आसेआ कीता गेदा ऐ, तां जे तुंदे कोल तुंदी भाशा च दिव्य संदेश पुज्जी सकै। जेकर तुंदे कोल कोई सुआल ऐ तां बेझिझक walnut@gmail.com पर ईमेल करो ते अस इस यात्रा च तुंदे कन्नै जुड़ना बड़ा पसंद करगे।